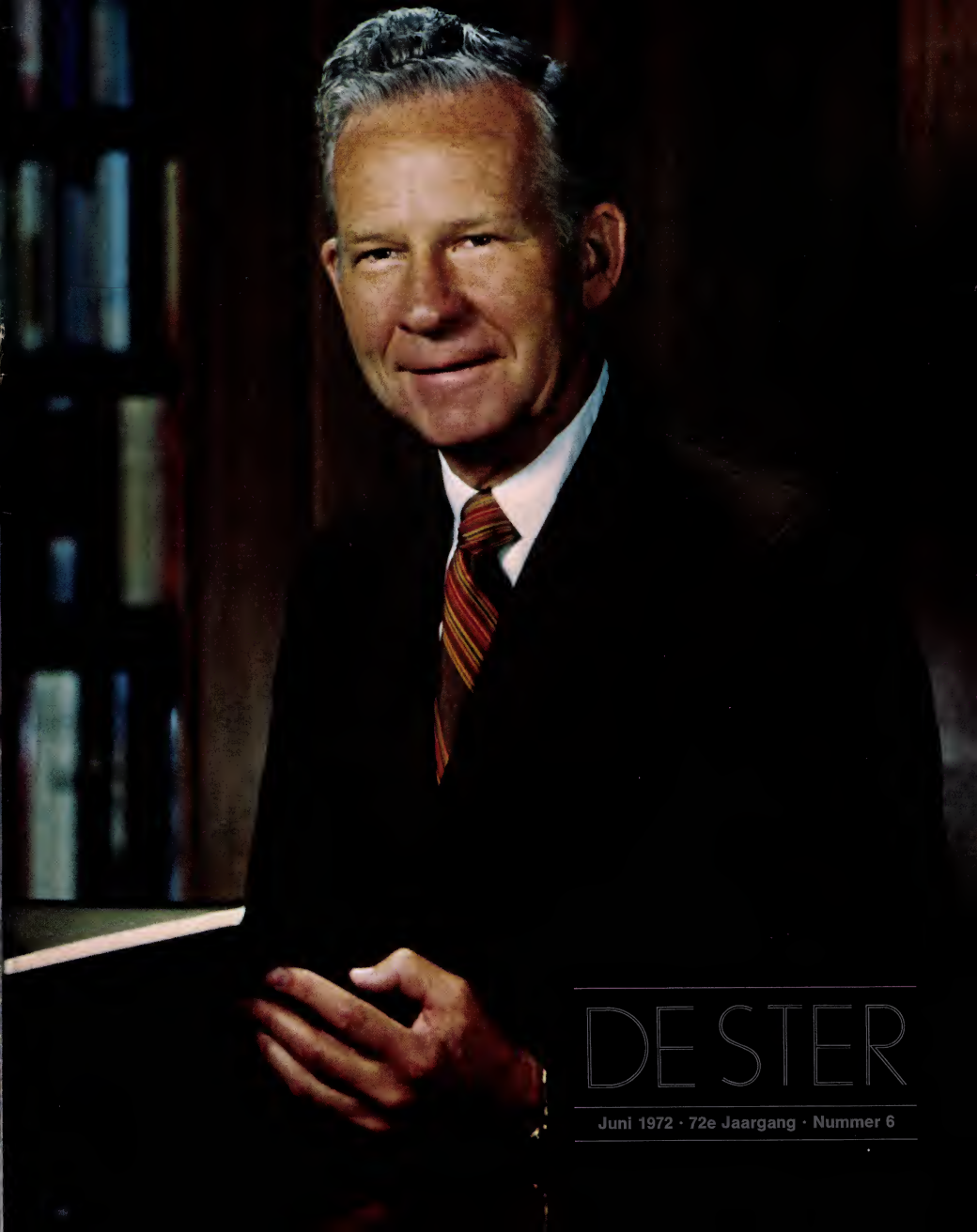

DESTER

Juni 1972 · 72e Jaargang · Nummer 6

EEN INSPIRERENDE BOODSCHAP

VAN OUDERLING DAVID B. HAIGHT
Assistent van de Raad der Twaalven

DE STER

Uitgegeven door
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Junij 1972
72e Jaargang · Nummer 6

Eerste Presidentschap:
Joseph Fielding Smith
Harold B. Lee
N. Eldon Tanner

Raad der Twaalven:
Harold B. Lee
Spencer W. Kimball

Redactie
Doyle L. Green,
Director of Magazines
E. H. Chardon, coördinator
Kerkelijk Vertaalbureau
Biltstraat 153
Utrecht

Correspondent Ring Holland:
R. A. Mensink
Jacob Catslaan 13
Capelle aan den IJssel

Correspondente Nederlandse
Zending:
I. de Visser-Koppenberg
Ariaweg 52
Amersfoort

Abonnementen
Verschijnt eenmaal per maand,
prijs: f 8,— per half jaar,
f 15,— per jaar

Gironummer:
Voor leden van de Nederlandse
Zending: 240615 — t. n. v. Neder-
landse Zending, Amersfoortse-
straatweg 214, Huizen (N. H.)
Voor leden van de Ring Holland:
1673338 t. n. v. Administratie DE
STER, Amstelveen.
Nadruk van de in dit nummer voor-
komende clichés is verboden.

Drukker:
Paul Giese KG, Offenbach a. d. M.
West-Duitsland

Ik kan het op prijs stellen en begrijpen dat Nephi zijn erkentelijkheid betuigt over het feit dat er goede ouders zijn. Mijn eigen moeder, die al heel erg vroeg in haar leven weduwe werd, heeft zich nooit aan de plicht onttrokken om haar kinderen geestelijk op te voeden. Tijdens haar langdurige ziekte leerde zij mij bijzonder veel, en dan zat ik naast haar bed. Haar getuigenis wankelde nooit; dat begreep en voelde ik al vroeg in het leven.

Mijn vader is voor mij altijd de ideale man geweest. Sinds mijn kinderjaren heb ik altijd zoals mijn vader willen worden — mensen dienen, hen bijstaan wanneer dat maar mogelijk was, betrokken zijn bij het kerkelijk leven en de maatschappij en daarin hulp verlenen. Net zoals zijn vader, reageerde ook mijn vader positief als hij door de leiders van de Kerk werd geroepen en volgde ook hij hun aanwijzingen op. Ik hoop en bid dat hetzelfde met mijn nakomelingen het geval zal zijn.

Vandaag denk ik met grote dankbaarheid terug aan enkele mensen die mij hebben geholpen mijn leven en mijn karakter te vormen. Iemand heeft eens geschreven: „Een vader kan zijn kinderen geen betere erfenis nalaten dan een goede naam; ook kan een gezin geen waardevoller erfstuk bezitten dan de herinnering aan een nobele voorvader.”

INHOUD

De komst van Elia, president Joseph Fielding Smith	223
De profet Elia, ouderling Howard W. Hunter	226
„Dit is Mijn geliefde Zoon”, president Loren C. Dunn	230
De zifting, ouderling Elray L. Christiansen	233
Offers brengen nog steeds zegeningen voort, president Hartman Rector jr	237
Het zoete van het zweet des aanschijns, Wendell J. Ashton	239
„Dient elkander door de liefde”, president S. Dilworth Young	240
Marvin J. Ashton, Doyle L. Green	243
Satans aanval op de jeugd, ouderling Ezra Taft Benson	252
Lieve Vader, ouderling Richard L. Evans	257
De onuitsproken woorden, Iris Syndergaard	258

DE kleine STER

Toversoep, Leone Castell Anderson	81
Abinadi, Mabel Jones Gabbott	87
Het klappen van de zweep, Mary Pratt Parrish	91

OP DE OMSLAG

Voor op de omslag een foto van broeder Ashton die op 2 december 1971 werd geroepen voor de Raad der Twaalven. Hij is de negenenzeventigste man die in deze bedeling tot het apostelschap werd gekozen. De achterkant van de omslag toont hem met zuster Ashton, genietend van een ogenblik ontspanning met hun kleinzoon Michael Ashton. Zie het artikel „Marvin J. Ashton van de Raad der Twaalven” van Doyle L. Green, blz. 243.

(Foto voor op de omslag van de Inlichtingendienst van de Kerk. Foto achter op de omslag van Eldon Linschoten, fotograaf van de ENSIGN.)

De komst van Elia

DOOR PRESIDENT JOSEPH FIELDING SMITH

Maleachi, de laatste profeet uit het Oude Testament, heeft zijn voorzeggingen met deze woorden afgesloten:

„Ziet, Ik zende ulieden den profeet Elia, eer dat die grote en die vreselijke dag des Heeren komen zal. „En hij zal het hart der vaderen tot de kinderen wederbrengen, en het hart der kinderen tot hun vaderen; opdat Ik niet come en de aarde met den ban sla.“ (Mal. 4:5-6.)

Het lijkt alleszins gepast, dat de laatste van de „oude“ profeten zijn woorden moest besluiten met een belofte voor toekomstige geslachten, en met die belofte een toekomstige periode moest voorzeggen waarin de voorbije en de latere bedelingen met elkaar zouden worden verbonden. Voor de meeste Schriftverklaarders zijn de profetische uitspraken van Maleachi een ondoorgrondelijk mysterie gebleken. Dit geldt speciaal zijn uitspraak over de komst van Elia.

De reden dat zij hierover struikelen ligt voornamelijk in het onvermogen van de Bijbelverklaarders om te bevatten dat het voor een profeet uit de oudheid, die bijna 1.000 jaar voor Christus leefde, niet alleen mogelijk maar ook heel logisch is dat hij met de opmerkelijke macht waarvan Maleachi beschrijft dat Elia die bezit, wordt gezonden. De algemeen verbreide opvatting is dat deze profetie ver-

vuld werd met de komst van Johannes, dat deze een Elia is geweest en de macht had om het hart van de vaderen weder te brengen tot de kinderen en dat van de kinderen tot de vaderen. Deze uitlegging ontstond onder meer uit een verkeerde opvatting van de woorden die de engel tot Zacharias sprak, met betrekking tot Johannes, en die als volgt luiden:

„En hij zal voor Hem heengaan, in de geest en de kracht van Elias, om te bekeren de harten der vaderen tot de kinderen, en de ongehoorzamen tot de voorzichtigheid der rechtvaardigen, om den Heere te bereiden een toegerust volk.“ (Luk. 1:17.)

Juist is, dat Johannes in de geest en de kracht van Elias is gekomen, maar hij kwam niet om de door Maleachi gedane belofte in vervulling te doen gaan. Uit het verband wordt duidelijk dat het gaat om iets dat voorbestemd is in de laatste dagen plaats te hebben, vlak voor die grote en die vreselijke dag des Heeren als Christus op aarde wederkomt. Iemand die de Schriften gelooft, vindt het ook niet ongerijmd dat een profeet uit de oudheid in de latere tijden naar de aarde gezonden kan worden. De Evangelieschrijvers hebben een heel levendig verslag gegeven van de verschijning van Mozes en Elia aan Petrus, Johannes en Jacobus, toen

die met Christus op de berg der verheerlijking waren. Als nu Mozes en Elia honderden jaren nadat ze op aarde hadden geleefd aan deze discipelen konden verschijnen, is het dan niet even logisch te geloven dat ze wederom naar de aarde gezonden konden worden, met een boodschap tot redding en met het gezag, tot de mensen van onze eigen tijd?

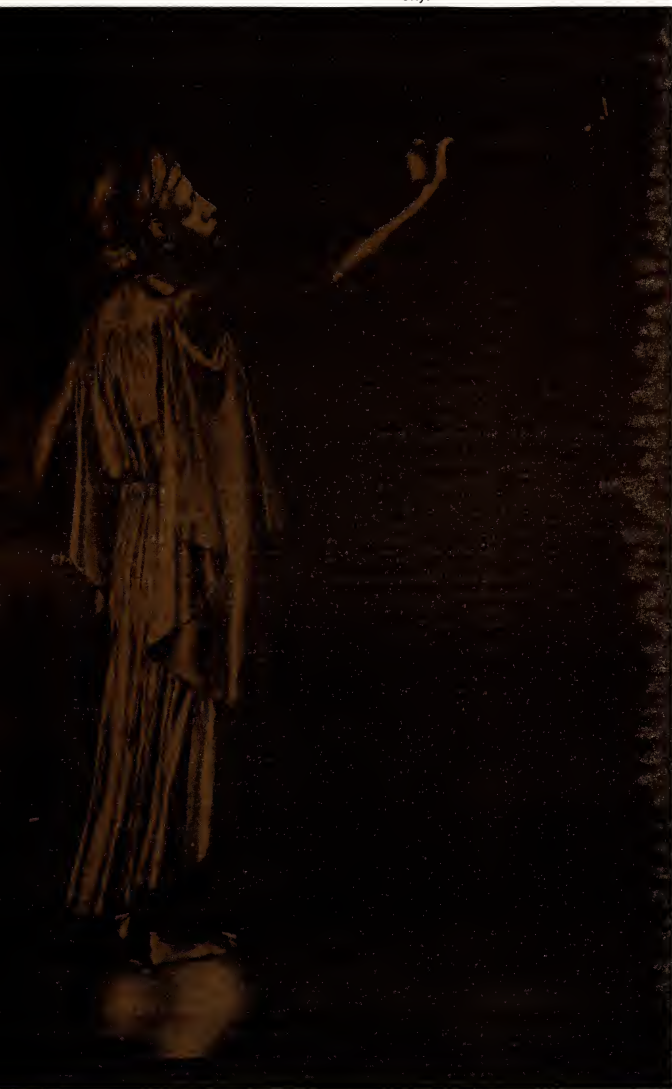
Toen de Heiland met zijn discipelen de berg der verheerlijking af kwam, droeg de Heer hun op niemand iets van deze verschijning te vertellen voordat Hij opstond uit de doden. Toch wilden zij graag iets weten over de komst van Elias, en in antwoord op hun vraag daarover zei de Heer tot hen:

„Elias zal wel eerst komen, en alles weder oprichten.

„Maar Ik zeg u, dat Elias nu gekomen is, en zij hebben hem niet gekend; doch zij hebben aan hem gedaan, al wat zij hebben gewild...“ (Mt. 17:11-12.)

Toen wisten de discipelen dat de Meester van Johannes gesproken had. De Heiland heeft overduidelijk gemaakt dat Johannes de Doper als een Elias is gekomen, ofwel om de weg voor Hem te bereiden, maar hij maakte ook duidelijk dat op een later tijdstip nog een andere Elias moest komen, met de macht om alle dingen te herstellen. Gedurende zijn korte bediening,

Copie van het beeld van de engel Moroni op de tinne van de tempel te Salt Lake City.

die zeer zeker belangrijk is geweest, heeft Johannes de Doper niet alle dingen hersteld. Zijn werk heeft uit het voorbereiden van de bediening van Jezus Christus bestaan, en in dat opzicht is hij een Elias geweest.

De naam *Elias* is niet alleen een persoonsnaam, het is ook een titel. Een Elias is iemand die voor iemand die groter is dan hij uit loopt om de weg te bereiden voor hem die volgt. Johannes heeft die roeping gehad, maar niet als de hersteller van alle dingen. Het is zonneklaar dat het niet de bedoeling was dat de herstelling van alle dingen tot stand zou komen in het midden des tijds, toen Christus Zijn Evangelie op aarde predikte. Deze grote arbeid werd voor het laatste der dagen gereserveerd. Laten we bij dit punt even stilstaan.

Vlak voor de hemelvaart van onze Heer hebben de discipelen Hem deze vraag voorgelegd: „Heere, zult gij in deze tijd aan Israël het Koninkrijk wederoprichten?” Hij gaf hun ten antwoord: „Het komt u niet toe, te weten de tijden of gelegenheden, die de Vader in Zijn eigen macht gesteld heeft.” (Hand. 1:6, 7.) Dit antwoord betekent maar een ding, namelijk dat de herstelling niet in hun dagen viel.

Later werd deze waarheid voor de discipelen heel duidelijk. Kort na dit voorval berispte Petrus Joden die aan de dood van Jezus hadden meegewerkt, en dan zegt hij hun dat ze berouw moeten hebben en zich bekeren moeten opdat hun zonden uitgewist zouden worden „... wanneer de tijden der verkoe-
ling zullen gekomen zijn van het aangezicht des Heeren,

„En Hij gezonden zal hebben Jezus Christus, Die u tevoren gepredikt is;

„Welken de hemel moet ontvangen tot de tijden der wederoprich-

ting aller dingen, die God gesproken heeft door den mond van al Zijn Heilige profeten van alle eeuw." (Hand. 3:19-21.)

Als Paulus aan de heiligen te Efeze schrijft, vertelt ook hij dat de Vader in de bedeling van de volheid der tijden wederom alles tot één zou vergaderen in Christus, „beide dat in den hemel is, en dat op de aarde is."

De discipelen hebben geweten dat de tijd van de herstelling niet komen zou voordat de tijd naderde voor de komst van Jezus Christus, en dat het in die dagen zou zijn dat Elia het priesterschap zou terugbrengen op aarde en de mensen in de macht zou herstellen om op aarde en in de hemel te binden, zodat de mensheid ontsnappingsmogelijkheden zou hebben in verband met de verwoesting die in die grote en vreselijke dag des Heren de goddelozen te wachten staat. Deze grote en vreselijke dag des Heren kan geen andere tijd zijn dan de tijd dat Jezus Christus komt om met macht Zijn koninkrijk met de rechtvaardigen op aarde te stichten en de aarde van alle ongerechtigheid te zuiveren. Voor het hart van de rechtvaardigen zal het geen dag van vrees en verschrikking wezen, maar voor de goddelozen zal het in hoge mate zo zijn. Wij hebben dat uit de woorden waarmede de Heiland Zelf zijn discipelen onderricht heeft, vernomen.

Een veel duidelijker tekst van de woorden van Maleachi is ons gegeven door de Nephitische profeet Moroni, die op 21 september 1823 aan Joseph Smith is verschenen. Deze engel citeerde de bewuste profetie als volgt:

„Zie Ik zal door de profeet Elia het priesterschap aan u openbaren, eer dat de grote en vreselijke dag des Heren zal komen.

„En Hij zal de aan de vaderen gemaakte beloften in het hart der kinderen planten, en het hart der kinderen zal zich tot hun vaderen wenden.

„Indien het niet zo ware, zou de ganse aarde bij Zijn komst volslagen worden verwoest." (L. & V. 2:1-3.)

Moroni lichtte Joseph Smith erover in, dat deze voorzegging op het punt stond in vervulling te gaan. De vervulling is zo'n 12 jaar later gekomen, op 3 april 1836. Op die dag is in de tempel te Kirtland Elia aan Joseph Smith en Oliver Cowdery verschenen en heeft hij hun het priesterschap verleend, hetwelk de macht is om op de aarde en in de hemel te binden ofwel verzegelen. De sleutelen van dit priesterschap berustten bij Elia, aan wie de Here macht gegeven had zowel over de elementen als over de mensen, de macht om voor tijden eeuwigheid al de verordeningen met betrekking tot de volheid van zaligheid op de rechtvaardigen te verzegelen. De Profeet Joseph Smith heeft gezegd dat Elia de laatste profeet is geweest die over de sleutelen van dit priesterschap beschikte; hij diende in de laatste bedeling te komen, en dit gezag te herstellen opdat alle verordeningen van het Evangelie in gerechtigheid verkregen zouden kunnen worden en die verordeningen niet in gerechtigheid zouden zijn zonder dit gezag.

Daarom is het herstel van dit gezag het zuurdesem waardoor de aarde van de volledige verwoesting verschoond blijft bij de komst van Jezus Christus. Laten wij deze waarheid goed beseffen; dan zien we gemakkelijk in dat er alleen maar verwarring en rampspoed zou zijn bij de komst van Christus, als de verzegelende macht hier niet aanwezig was. De Heer erkent

geen verordening of ceremonie, al wordt die in Zijn naam tot stand gebracht, tenzij die met Zijn wil overeenstemt en door een gemachtigde dienstknecht wordt verricht. Om die reden heeft Hij heilige boodschappers uit Zijn tegenwoordigheid tot Joseph Smith en anderen gezonden om weer te herstellen hetgeen van de aarde weggenomen was — de volheid van het Evangelie en de volheid en de sleutelen van het priesterschap. In deze tijd waarin alle dingen hersteld worden was het niet alleen noodzakelijk dat Elia met de verzegelende macht wederkwam en alle verordeningen en ceremoniën van het Evangelie geldig maakte, maar was het ook noodzakelijk dat de aloude profeten die sleutelen van bedelingen hielden, uit de dagen van Adam en Petrus, Jakobus en Johannes, zouden komen om hun autoriteit in deze bedeling van de volheid der tijden te herstellen. Dit wordt door Petrus en Paulus nadrukkelijk uiteengezet in de instructies die zij de heiligen van de Kerk van Jezus Christus geven. Maar hier hebben we alleen de komst van Elia met de sleutelen der verzegeling beschouwd, en diens bekrachtiging van alles wat in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen wordt gedaan opdat het in de hemelen, voor de troon van God wordt erkend.

Het belangrijkste wat door het herstellen van het gezag dat bij Elia berustte tot stand kwam, is dat in de harten der kinderen de beloften die aan de vaderen gedaan werden ingeplant zijn, dat voor de vaderen in de tempels des Heren de verordeningen zouden worden verricht waardoor tot alle vaderen die de zaligheid waardig zijn die zaligheid in Gods koninkrijk kan komen. Dit

(wordt vervolgd op blz. 229)

De profeet Elia

Toespraak, gehouden op
de 141ste halfjaarlijkse alge-
mene conferentie van de Kerk

DOOR OUDERLING HOWARD W. HUNTER
van de Raad der Twaalfen

Niet zo lang geleden heb ik een bekende spreker ge-
hoord over de moderne ontwikkelingen met betrekking
tot de jeugd. Hij vestigde de aandacht op de omstandig-
heid dat de tegenwoordige jongelui koersen volgen die
afwijken van die van hun ouders. De spreker wees op
de bezorgdheid die de ouders hebben voor hun kin-
deren, die volgens hen door de nieuwigheden die zich
tegenwoordig in de samenleving voordoen op het ver-
keerde spoor belanden.

De spreker besteedde heel wat tijd aan een bespreking

van de „kloof tussen de generaties” in het moderne
gezin, tussen de vertegenwoordigers van het opko-
mende geslacht en hun ouders. Hij koos daarbij partij
voor de jeugd, met de bewering dat de wereld voor zijn
werkelijke vooruitgang die kloof tussen de generaties
niet kon missen, omdat de ouders van de vorige gene-
ratie zijn en we nieuwe denkwijzen, nieuwe plannen en
verlating van de oude paden nodig hebben. Hij wilde
maar zeggen dat als de kinderen dezelfde wegen bewan-
delden als hun ouders er nooit van vooruitgang kon

worden gesproken; wij moeten daarom het nieuwe accepteren, al wordt dat dan doorgedreven doordat de moderne generatie tegen de gevestigde orde van het verleden in opstand komt. Deze vraag stelde hij: „Wie kan zeggen of het oude beter is dan het nieuwe, voordat dat is onderzocht en beproefd?“

In het vervolg van zijn betoog stelde hij dat de breuk, voortvloeiend uit de verschillen die optreden tussen jongeren en hun ouders, niet blijvend van karakter hoefde te zijn. De tegenwoordige opzet om nieuwe

ideeën en nieuwe vooruitgang te lanceren, als voedingsbodem voor meer gerijpte verhoudingen waarbinnen ouders de idealen en strevingen van hun kinderen waarden en kinderen meer waardering voor hun ouders hebben, houdt de kloof echter nog open. De verhouding tussen de twee partijen zou door deze aanpassing sterker worden; oud en jong zouden er door samen worden gesmeed, daar wat hen verdeeld houdt door verstandige schikkingen tot een oplossing zou komen.

Toen volgde er een ongewone aanhaling uit de Schrift om die bewering te staven. De twee verzen waarmee het laatste boek van het Oude Testament besluit werden voorgelezen:

„Ziet, Ik zende ulieden den profeet Elia, eer dat die grote en die vreselijke dag des HEEREN komen zal.

„En hij zal het hart der vaders tot de kinderen wederbrengen, en het hart der kinderen tot hun vaders; opdat Ik niet kome, en de aarde met den ban sla.“ (Mal. 4:5-6.)

Geen schriftplaats stelt de oudtestamentici voor grotere uitleggingsproblemen dan deze uit Maleachi, over de zending van Elia om de harten van de vaders tot de kinderen terug te brengen en de harten der kinderen tot de vaders. Wie is de grote profeet Elia die voor die grote en die vreselijke dag des HEEREN moet komen? Laat mij enige hoogtepunten uit zijn leven mogen belichten.

De eerste keer dat we over Elia lezen wordt van hem verteld dat hij uit Thisbe afkomstig is, in Gilead, ten oosten van de Jordaan in de landstreek van Galilea. De gebeurtenissen waarbij hij een rol speelt hadden in de negende eeuw voor Christus' geboorte plaats. Deze grote profeet was een leidende figuur die tegenover hen die de Baälverering bevorderden Jehovah verdedigde als de ware God van Israël. Hij heeft vele wonderen verricht.

Elia heeft aan koning Achab een grote droogte voorspeld en die kwam over het land. De profeet ging naar de oostzijde van de Jordaan, naar de beek Krith. De beek verschaftte hem water, en de raven werden door de Heer bewogen om hem des morgens en des avonds voedsel te brengen. Wegens de droogte werd de beek uitgedroogd en zocht hij een ander toevluchtsoord.

De Heer leidde hem naar een arme weduwe die met haar enige zoon leefde. Elia vond haar bij de stadspoort en vroeg om water en brood. De weduwe antwoordde: „Zo waarachtig als de Heere, uw God, leeft, indien ik een koek heb, dan alleen een hand vol meels in de kruik, en een weinig olie in de fles! En zie ik heb een paar houten gelezen, en ik ga heen, en zal het voor mij en voor mijn zoon bereiden, dat wij het eten, en sterven.“ (I Kon. 17:12.)

Elia zeide tot haar niet te vrezen, en dat de hand vol meel en de olie niet verminderen zouden; en deze

waren hun tot spijze, heel de lange droogteperiode. In die tijd werd de zoon van de weduwe ziek, hij stierf of was de dood nabij. Elia riep de Here aan en de jongen haalde weer adem en zijn leven bleef gespaard.

Later verscheen de Heer aan Elia en zei hem dat hij naar koning Achab moest gaan, en dat de droogte op zou houden. Achab was getrouwd met Izebel, de dochter van de koning van Tyrus, waar men Baäl vereerde. Zij bracht haar godsdienst mee, leerde de Hebreëen Baäl te dienen en deed verwoede aanvallen op de godsdienst van de Hebreëen en tegen Israëls God.

Toen Elia naar koning Achab ging om hem van het einde van de droogte op de hoogte te stellen, beschuldigde Achab hem van het veroorzaken van Israëls rampspoed. Elia beschuldigde Achab ervan dat deze de geboden van de Heer verliet en Baäl volgde. Hij daagde de door Izebel gesteunde profeten van Baäl uit om naar de berg Karmel te komen en daar uit te maken of de Heer God was of dat Baäl God was.

Achab vergaderde Israël op de aangeduide plaats en Elia stond alleen tegenover de 450 Baälsprofeten, terwijl het volk afwachting. Het ging er om dat er twee altaren werden gebouwd, één voor de Heer en het andere voor Baäl, daarop offervarren te leggen op hout dat niet aangestoken werd, en dan die Godheid als God te erkennen die met vuur zou antwoorden. De 450 valse profeten begonnen als eersten. Zij riepen Baäl van de morgen tot de middag aan, maar er was geen antwoord. In hun waanzin sprongen ze tegen het altaar op en sneden ze zichzelf met hun messen en priemen tot het bloed hun over het lichaam stroomde, maar nog geen antwoord.

Toen was Elia aan de beurt. Hij riep om kruiken water om die over het offer dat door hem bereid was heen te gieten, en hij zei: „... Heere, God van Abraham, Izak en Israël, dat het heden bekend worde, dat Gij God in Israël zijt, en ik Uw knecht; en dat ik al deze dingen naar Uw woord gedaan heb.

„Antwoord mij, Heere, antwoord mij; opdat dit volk erkenne, dat Gij, o Heere, die God zijt, en dat Gij hun hart achterwaarts omgewend hebt.

„Toen viel het vuur des Heeren, en verteerde dat brandoffer, en dat hout, en die stenen, en dat stof, ja, lekte dat water op, hetwelk in de groeve was.

„Als nu het ganse volk dat zag, zo vielen zij op hun aangezichten, en zeiden: De Heere is God, de Heere is God!“ (I Kon. 18:36-39.)

De hemel werd zwart van de wolken en wind, en in stromen maakte de regen een einde aan de droogte.

Izebel vormde in haar boosheid een grote bedreiging voor het leven van Elia. Deze vluchtte zuidwaarts naar Berseba en de woestijn van de Sinai in. Zijn ontmoeting in de woestijn met de Heer is door Mendelssohn in muziek weergegeven in het mooie oratorium *Elia*. Op de berg heeft hij de kracht van de wind gevoeld,

werden de rotsen van de Sinai in stukken gebroken en was er een aardbeving, en daarna vuur en in de stilte die volgde klonk de stem des Heren, die zei: „Wat maakt gij hier, Elia?“ Hij antwoordde: „... de kinderen Israëls hebben Uw verbond verlaten, ... en zij zoeken mijn ziel, om die weg te nemen.“ (I Kon. 10:9, 10.) Er werden twee troepen soldaten uitgezonden om Elia gevangen te nemen, maar Elia riep vuur van de hemel dat hen verteerde.

Elia, de grote strijder voor Jehovah, wandelde samen met zijn vriend Elisa van Jericho naar de Jordaan. Elia nam zijn mantel en sloeg er de wateren mee. Deze scheidden zich vaneen en beiden liepen droogvoets naar de overzijde.

„En het gebeurde, als zij voortgingen, gaande en sprekende, ziet, zo was er een vurige wagen met vurige paarden, die tussen hen scheiding maakten. Alzo voer Elia met een onweder ten hemel.“ (II Kon. 2:11.)

Het verhaal van Elia staat in het Oude Testament, en in het Nieuwe Testament wordt naar hem verwezen, maar zonder verdere openbaringen zouden we in het duister blijven tasten met betrekking tot zijn zending en de betekenis van de door Maleachi gedane belofte. De allereerste openbaring uit deze bedeling die voor ons is opgetekend, wordt gevormd door de woorden die de engel Moroni tot de profeet Joseph Smith spreekt. Daarin beluisteren we weer vrijwel dezelfde woorden die Maleachi over de ophanden zijnde komst van Elia uitte. Toen Joseph Smith en Oliver Cowdery acht jaar later, een paar dagen nadat de tempel te Kirtland was ingewijd, samen in de tempel hadden gebeden werd hun een wonderbaarlijk visioen gegeven. Laat ik een paar regels voorlezen uit wat vastgelegd is in afdeling 110 van de Leer en Verbonden: „De sluier werd van ons verstand weggenomen, en de ogen van ons begrip werden geopend.“

De Heer verscheen op het hekwerk van de kansel en sprak tot hen. Mozes verscheen, en daarna Elia, en het verslag zegt verder:

„Nadat dit visioen zich had gesloten, ontvouwde zich een ander groot en heerlijk visioen op machtige wijze voor onze ogen; want de profeet Elia, die zonder de dood te smaken ten hemel werd opgenomen, stond voor ons en zeide:

“Ziet, de tijd is nu ten volle gekomen, waarvan werd gesproken bij monde van Maleachi, die getuigde, dat hij [Elia] zou worden gezonden voordat de grote en verschrikkelijke dag des Heren komt —

„Om het hart van de vaders tot de kinderen te wenden, en de kinderen tot de vaders, opdat de ganse aarde niet met een ban worde geslagen.“ (L. & V. 110:1, 13-15.)

In voorbije eeuwen leefden en stierven er veel mensen zonder kennis van het Evangelie. Welk oordeel treft hen, die die kennis misten? Petrus zei dat Christus na

zijn kruisiging werd „...levend gemaakt door den Geest, in Denwelken Hij ook, henengegaan zijnde, den geesten, die in de gevangenis zijn, gepredikt heeft.“ (1 Pet. 3:18-19.) Dan voegt hij daaraan toe: „Want daartoe is ook den doden het Evangelie verkondigd geworden, opdat zij wel zouden geoordeeld worden naar den mens in het vlees, maar leven zouden naar God in den geest.“ (1 Pet. 4:6.) Zo hebben wie zonder kennis van het Evangelie sterven de kans om het te horen en te aanvaarden, en de doop te aanvaarden.

Komt het u billijk voor, dat mensen die op aarde hebben geleefd, en gestorven zijn zonder kans gedoopt te worden, in alle eeuwigheid van die kans verstoken moeten blijven? Houdt dat iets in, dat de levenden zich voor de doden laten dopen? Misschien bestaat het mooiste voorbeeld van plaatsvervangend werk voor de doden uit wat de Heiland Zelf heeft gedaan. Hij heeft Zijn leven als plaatsvervangend zoenoffer gegeven, opdat allen die sterven weer zullen leven en het eeuwige leven hebben. Hij heeft voor ons verricht wat wij zelf niet konden doen. Op dergelijke wijze kunnen wij verordeningen verrichten voor degenen die de kans niet hebben gehad om ze tijdens hun aardse leven zelf te verrichten.

Voor de doden kan niet alleen de doop worden verricht, er kunnen ook begiftigingen worden gedaan; ook kunnen verzegelingen gedaan worden, waardoor echtgenoten voor eeuwig elkaars metgezel worden en hun kinderen aan hen worden verzegeld tot één gezin. Het verzegelen van de gezinnen kan worden voortgezet tot de familie van God compleet zal zijn. Dit is het grootste werk van de bedeling van de volheid der tijden; hierdoor worden de harten der vaders tot hun kinderen wedergebracht en de harten van de kinderen tot de vaders.

Het verenigen en verlossen van Gods familie was al in

het goddelijk plan begrepen voordat de grondslagen van de aarde gelegd werden.

Ik getuig dat dezelfde profeet die door de raven is gevoed en in leven is gebleven met een hand vol meel en een flesje olie, die het leven aan de zoon van de weduwe terugschonk, wiens offer werd verteerd door vuur dat niemand had aangestoken, die in een vurige wagen werd opgenomen ten hemel, in deze dagen is verschenen zoals Maleachi had voorspeld. Hij brengt de harten van deze generaties en de vorige tot elkaar terug.

Voordat in deze bedeling tempels werden gebouwd en Elia was verschenen, had men maar weinig belangstelling voor het uitzoeken en identificeren van zijn voor-geslacht. Sinds er tempels gebouwd zijn, neemt in de wereld de belangstelling voor de genealogie in versnelde mate toe. Dat honderden mensen, die 45 naties vertegenwoordigen, naar de genealogische wereldconferentie in Salt Lake City zijn gekomen, toont die grote belangstelling wel aan.

Laat ik terug komen op de uitspraken van onze spreker, over de neigingen bij de moderne jeugd. Kon ooit met de woorden van Maleachi bedoeld zijn dat door de zending van Elia in de laatste dagen verschillen tussen ouders en kinderen tot oplossing zouden worden gebracht, de rust in het gezin weer zou keren en de kloof tussen de generaties zou worden gedempt? Natuurlijk niet. De werkelijke bedoeling kennen we uit de eigentijdse openbaring. Laat ik u voorlezen met welke woorden Joseph Smith deze vraag heeft beantwoord:

„... dit is de geest van Elia, namelijk dat we onze doden verlossen en ons verbinden met onze vaders, die in de hemel zijn, en onze doden verzegelen, zodat zij in de eerste opstanding zullen verrijzen.“ (Leringen van de profeet Joseph Smith, blz. 358.)

Offer

Deze, een slachtoffer voor de zonden geofferd hebbende, is in eeuwigheid gezeten aan de rechterhand Gods;

Want met één offerande heeft Hij in eeuwigheid volmaakt degenen, die geheiligd worden.

En de Heilige Geest getuigt het ons ook.

Hebreë 10:12, 14, 15.

(vervolg van blz. 225)

zal geschieden door het plaatsvervangende werk dat door hun kinderen voor hen gedaan wordt. Elia heeft de herstelling teweeggebracht van de macht waardoor echtgenoten niet alleen voor de tijd maar ook voor de eeuwigheid aan elkaar verzegeld kunnen worden, want het huwelijk werd ingesteld voordat de dood in de wereld kwam, en in overeenstemming met de bedoeling des Heren is het huwelijk bedoeld voor de eeuwigheid.

PRESIDENT LOREN C. DUNN
van de Eerste Raad van Zeventig
Toespraak gehouden op de 141ste halfjaar-
lijkse algemene conferentie van de Kerk

Dit is Mijn geliefde Zoon

Uit de 38ste afdeling van de Leer en Verbonden komen deze bekende woorden: „En verder, voor zoverre er in Zion, of in één van de ringen van Zion, die georganiseerd zijn, ouders zijn, die kinderen hebben, en deze niet onderwijzen in de leer van bekering, geloof in Christus, de Zoon van de levende God, en van de doop, en de gave des Heiligen Geestes door het opleggen van handen, wanneer zij acht jaar oud zijn, dan zij de zonde op het hoofd der ouders.

„Want dit zal een wet zijn voor allen, die in Zion wonen, of in alle georganiseerde ringen daarvan.

„En hun kinderen moeten worden gedoopt voor vergeving hunner zonden, en het opleggen der handen ontvangen, wanneer zij acht jaar oud zijn.

„En zij moeten hun kinderen eveneens leren bidden en oprecht voor de Here te wandelen.” (L. & V. 68:25-28.)

Om ons bij deze heilige verplichtingen te helpen, openbaarde de Heer ons dat wij gezinsavond moeten houden. Maar de basis van de geslaagde gezinsavond dient de goede verstandhouding tussen de ouders en de andere leden van het gezin te zijn.

Ik geloof bij voorbeeld, dat er haast geen mooiere verstandhouding in de gehele wereld is dan die welke bestaat tussen een vader en zijn kinderen — een verstandhouding die ontstaat uit liefde en diep liggende gevoelens, die eerst instinctief aanwezig zijn en later worden gekoesterd en ontwikkeld door liefde, vriendelijkheid en zorgzaamheid.

Ik noem hier de verstandhouding tussen een vader en zijn kinderen niet om op enigerlei wijze de grote rol van de moeder te kleineren, maar daar ik nooit moeder ben geweest, voel ik mij niet gerechtigd vanuit dat gezichtspunt te spreken. Niet alleen dat, maar ik geloof zeker dat in het algemeen gesproken de moeders in de Kerk van de vaders in de Kerk wel een beetje meer hulp kunnen gebruiken bij het opbouwen van de speciale banden tussen ouders en kinderen; die het huisgezin tot een stukje hemel op aarde maken.

Ik ben onder de indruk van het feit,

dat het plan van verlossing en zaligheid voor de gehele mensheid werd uitgewerkt door een vader en een zoon, God de Vader en Zijn Zoon Jezus Christus.

Ik geloof dat een kenmerkend gedeelte van de geschiedenis van Joseph Smith is, dat de engel Moroni tegen de jonge Joseph zei dat hij naar zijn vader moest gaan en hem alles moest vertellen wat er gebeurd was.

Zelfs bij de herstelling van het Evangelie van Jezus Christus dacht de Heer eraan om de verstandhouding tussen deze jongen en zijn vader te erkennen, en Hij overtuigde zich ervan dat niets deze zou schaden. Ja, de band tussen een vader en zijn kinderen kan en behoort van bijzondere aard te zijn.

Zeker, wat kinderen zullen worden, kan niet altijd worden voorspeld, en ook onder ideale omstandigheden gebeurt er soms iets waardoor een lid van het gezin verloren gaat. Hoewel deze dingen soms moeilijk te begrijpen zijn, werd niettemin meer dan één leven gered en ten goede veranderd door de nimmer eindigende liefde van een vader voor zijn zoon of dochter — een liefde die zich erop richt om de teleurstellingen op te vangen welke de jonge mensen ondervinden terwijl ze proberen zichzelf te ontdekken te midden van de conflicten, idealen en normen.

Een commentator omschreef de typische jongere van vandaag als iemand die sterk moet zijn, knap, moedig, enzovoorts — een padvinder met wereldwijdheid. Hij wordt vol gegooeid met advertenties over bier, sigaretten, gemakkelijke betalingsvoorwaarden en reises naar het buitenland. Gesuggereerd wordt dat een meisje een complete mislukking is tenzij ze er „hip“ uitziet. Geen wonder dat het voor het arme kind pijnlijk is wanneer het zichzelf meet aan hetgeen voorgeschoteld wordt als ideaal. Op welke wijze de jeugd moet worden gerustgesteld, is een van de moeilijkste problemen. Het is niet goed om te zeggen: „Het doet er niet toe,“ want het doet er wel toe. Het is niet goed om te zeggen dat het maar even pijn doet, net zoals een

executie. Het helpt echter wanneer de jeugdige mens, ondanks de aanwezigheid van de verkeerde idealen die hij tegenkomt, kan worden overtuigd dat hij evenveel menselijke waarde heeft als ieder ander en hij niet hoeft te wanhopen.

Dit conflict tussen de normen die een jongmens in de Kerk worden geleerd, en hetgeen de wereld van hem verlangt, veroorzaakt grote verwarring. De vader is dan zeer zeker de aangewezen persoon om uitkomst te brengen en zijn zoon of dochter te doen begrijpen wat wel en wat niet belangrijk is in het leven, om aanwezig te zijn, ze liefde en zekerheid te geven, om zijn kinderen te laten voelen dat ze belangrijk zijn, en om ze te helpen zichzelf te zijn en zich aan hun normen te houden.

Iemand heeft eens gezegd dat mensen van middelbare leeftijd en ouderen vergeten zijn hoe fel jongeren bezeerd kunnen worden en waardoor. En de jongeren hebben geen ervaring met dit verbazigwekkende proces dat jeugd wordt genoemd, en dat dienen wij allemaal te beseffen.

Wanneer een vader in de Kerk probeert een vader te zijn voor zijn kinderen, zijn er zo nu en dan bijzondere conflicten. In de 75ste afdeling van de Leer en Verbonden zegt de Heer: „En verder, voorwaar zeg ik u, dat iedere man, die genoodzaakt is voor zijn eigen gezin te zorgen, dit moet doen; en hij zal geenszins zijn kroon verliezen: en laat hij in de Kerk arbeiden.“

Dit geeft twee fundamentele verantwoordelijkheden aan: voor onze gezinnen zorgen en in de Kerk werken. Soms rijzen er vragen door een schijnbaar conflict tussen de plichten van de vader voor zijn gezin en de vele taken die hij misschien in de Kerk heeft.

Hierop kan worden geantwoord dat alle leiders, die verantwoordelijk zijn voor het organiseren van bestuursvergaderingen, dienen te beseffen dat een goed geplande vergadering, waarvoor is vastgesteld hoe laat zal worden begonnen en geëindigd, niet alleen een maximaal gebruik van de tijd oplevert maar het ook voor de broe-

ders makkelijker maakt om te komen en de steun van hun vrouw en kinderen te krijgen.

Een goed geplande vergadering betekent dat men thuis weet wanneer de man of de vader weer thuis kan zijn. Een goed opgezette vergadering haalt het uiterste uit de tijd en vermindert het aantal vergaderingen die een vaderodeloos uit zijn gezin halen. Goed geplande vergaderingen zijn niet zo goed een zegen voor de gezinnen als voor de vaders die de vergaderingen bijwonen.

Aan de andere kant, zoals de tekst die zojuist uit de Leer en Verbonden werd voorgelezen aangeeft, verwacht de Heer van ons dat wij voor onze gezinnen zorgen en onze plichten in de Kerk vervullen.

Het gaat niet altijd op dat veel taken in de Kerk er de oorzaak van zijn dat er wat afstand is tussen een vader en zijn gezin. Mijn vader is 20 jaar ring-president geweest. Hij werd aangesteld toen ik zes jaar was en ontslagen toen ik zesentwintig was. Ik kan me uit mijn kinderjaren nauwelijks een periode herinneren dat hij geen president was. Hij had een heel grote ring die veel van zijn tijd in beslag nam.

Bovendien was hij hoofdredacteur van een nieuwsblad, en ook hier werd veel vereist, in verband met dingen die af moesten en werk dat gewoonweg niet kon worden gedelegeerd. Ik kan me nog herinneren dat een werkdag van 17, 18 of 19 uur niet ongewoon voor hem was. Hoewel dit moeilijkheden had kunnen veroorzaken tussen ons als kinderen en onze vader, was dit niet het geval.

Wanneer ik terugkijk om te zien wat hij deed om ons dicht bij hem te houden, hoewel hij feitelijk geen tijd voor ons had, geloof ik dat hij de gave bezat om ons in zijn leven in te passen. Zelfs in het voorbijgaan wist hij wat wij deden en was hij zeer geïnteresseerd en zorgzaam. De vragen die hij kon stellen en de opmerkingen die hij kon maken, lieten ons weten dat hij trots op ons was en belangstelling voor ons had en ons naging, hoewel hij niet altijd bij ons kon zijn.

Ik weet ook nog dat, hoe moe hij en

moeder ook geweest mogen zijn, zij nooit gingen slapen voor wij allemaal binnen waren. Toen ik de enige was die nog thuis was, had hij de gewoonte om het gezinsgebed niet te doen voordat ik thuis was, zelfs al waren hij en moeder al naar bed. Dan vroeg hij altijd aan mij of ik wilde bidden. Ik zal u vertellen dat dit grote invloed had op de wijze hoe ik mezelf als jongen gedroeg, wetend dat ik mijn avond met gebed zou eindigen, naast het bed van mijn ouders.

Behalve dit hadden wij soms zeer diepgaande gesprekken, die rustige nachtelijke uren. Hij was altijd bereid te praten als ik wilde praten, hoe laat het ook was. Ik moet zeggen dat mijn vader een groot man was, de fijnste die ik ooit gekend heb, ofschoon hij niet veel tijd aan mij kon besteden.

Wanneer ik terugkijk, besef ik dat hoewel het belangrijk is dat we tijd voor de kinderen uittrekken, het waarschijnlijk nog belangrijker is hoe wij voor onze kinderen een plaats in ons leven inruimen. Oprechte belangstelling in ze tonen en ze laten weten dat wij weten wat er gaande is, zelfs al moet dat soms in het voorbijgaan gebeuren, is veel belangrijker dan als ouder meer tijd beschikbaar hebben maar zijn belangstelling niet weten over te dragen.

Tenslotte wil ik nog even vermelden hoe kort de tijd voor een vader is dat hij zijn kinderen kan beïnvloeden. In de Verenigde Staten en Canada zal uw kind, indien het negen jaar is, slechts de helft van de tijd in uw huis doorbrengen. Tegen de tijd dat een jongen achttien is, zal hij van school zijn of zijn eigen leven beginnen. Tegen de tijd dat hij negentien is, gaat hij op zending.

In andere landen van deze wereld is die tijd misschien nog korter.

Een dezer dagen was ik bij een bisschop die mij vertelde hoe zijn dochtertje van acht op een nacht binnen kwam en hem in het holst van de nacht wakker maakte om hem iets te vragen. De volgende morgen legde de bisschop aan het meisje uit dat hij het erg druk had en heel veel werk te doen had en zijn nachtrust nodig had.

Hij zou erg dankbaar zijn als zij hem niet midden in de nacht wakker wilde maken.

Het meisje wachtte geduldig en zeltenslotte op een bijna geïrriteerde toon: „Ja, papa, maar u begrijpt het niet. U bent toch de bisschop en ik zat met een probleem.”

O, dat ieder van ons in deze zin bisschop is in zijn eigen huis, evenals de rechtmatig aangestelde bisschop de vader van de wijk is. Ik hoop ook dat de bisschop van de wijk en de huis-
onderwijzers speciale zorg besteden aan de gezinnen waar de vader blijvend of tijdelijk afwezig is.

Dat wij er nu de tijd voor zullen nemen om te doen wat wij voor onze kinderen behoren te doen en willen doen, voordat het te laat is, want de dagen versmelten tot maanden en die tot jaren. Het is zoals de woorden van het populaire liedje het ons zeggen:

Is dit het kleine meisje dat ik droeg?

Is dit de kleine jongen die de vogels opjoeft?

Ik herinner mij niet meer dat ik ouder werd.

Wanneer werden zij het?

Wanneer werd zij die schoonheid?

Wanneer werd hij van kind tot man?

Waren zij gisteren niet nog in hun kindsheid?

De zon gaat op.

De zon gaat onder.

Zachtjes vlieden de jaren heen.

Het ene seizoen volgt op het andere, zonder blijdschap en traan verglijdt er geen.¹

Dat wij er naar zullen streven onze relatie met onze kinderen te versterken en nog meer hulp te bieden en leiding te geven aan de lieve moeders van de Kerk, en eraan zullen werken om de beginselen van rechtvaardigheid, waarheid, vreugde, vrede en geluk aan de jongeren in onze gezinnen uit te dragen, dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ○

¹ „Sunrise, Sunset” uit de musical *Fiddler on the Roof* (*Anatevka*); gedichtje van Sheldon Harmick (New York; Sunbeam Music Corp. 1964). Overgenomen met toestemming.

Offer

Na vele dagen verscheen er een engel des Heren aan Adam, zeggende: waarom offert gij offeranden aan de Here? En Adam zeide tot hem: Ik weet het niet, maar de Here gebood het mij. En toen sprak de engel, zeggende: Dit is een gelijkenis van de offerande van de Eniggeborene des Vaders, Die vol van genade en waarheid is.

Daarom moet gij alles, wat gij doet, in de naam van de Zoon doen, en gij moet u bekeren en God voor immer in de naam van de Zoon aanroepen.

En te dien dage viel de Heilige Geest, Die getuigenis geeft van de Vader en de Zoon, op Adam en zeide: Ik ben sedert den beginne nu en voor eeuwig de Eniggeborene des Vaders, opdat — daar gij zijt gevallen — gij en het hele mensdom moogt worden verlost, ja, allen, die willen.

En de Here God vermaande overal de mensen door de Heilige Geest, en gebood hun zich te bekeren; En allen die in de Zoon geloofden en zich van hun zonden bekeerden, zouden zalig worden.

Mozes 5:5-9, 14-15.

De zifting

OUDERLING ELRAY L. CHRISTIANSEN
assistent van de Raad der Twaalven
Toespraak gegeven op de 141ste halfjaar-
lijkse algemene conferentie

Op het ogenblik heb ik een speciaal gebed in mijn hart, en dat is, dat ik iets mag zeggen dat degenen die dit gebed nodig hebben, en dat zijn wij allemaal, zal geruststellen.

Wij leven in een mooie wereld! Een mooie omgeving! Er zijn zoveel uitverkoren mensen, zoveel mooie dingen en er is zoveel dat wenselijk is. In staat te zijn een normaal, nuttig leven te leiden is een onschatbare zegen.

Maar in deze tijd worden ook bepaalde

door God gegeven normen en ware beginselen, die lang werden aanvaard en gerespecteerd, door velen afgewezen. Het is inderdaad een tijd dat er „benauwdheid der volken met twijfelmoedigheid“ is. (Luk. 21:25.)

De Heer spreekt over een tijd dat „de liefde der mensen zal verkoelen, en ongerechtigheid in grote mate zal heersen.“ (L. & V. 45:27.) Is die tijd gekomen?

De ontaarding die er thans bestaat is

zeer verontrustend. Criminaliteit en twist zijn het dagelijks dieet van de lezer en van degenen die naar het nieuws luistert. Crisis en geweld gaan over de hele wereld, de een na de ander, en zij leiden niet tot een bevredigende oplossing.

De Schriften vertellen ons dat de duivel „de aanstichter is van al deze dingen; ja, de aanstichter tot moord en werken der duisternis...” (II Ne. 26:22), want de satan heeft „grote macht om het volk op te stoken allerlei ongerechtigheid te bedrijven en hen van hoogmoed te doen zwellen; hij bracht hen in verzoeking om macht en gezag en rijkdommen en de ijdele dingen der wereld na te jagen”. (II Ne. 6:15.)

Deze mensen „zoeken de Here niet om Zijn gerechtigheid te vestigen, doch ieder mens bewandelt zijn eigen weg en handelt naar het beeld van zijn

eigen god, wiens beeld naar de gelijkenis der wereld is.” (L. & V. 1:16.)

„En zij verloochenen de macht van God, de Heilige Israëls, en ze zeggen tot het volk: Hoort ons en luistert naar onze leer; want ziet, er is heden geen God, want de Here en Verlosser heeft Zijn werk gedaan en Zijn macht aan de mensen gegeven”. (II Ne. 28:5.)

Zo sprak de profeet Nephi lang geleden, vooruitziend naar onze tijd. Dr. James E. Talmage geeft de nodige geruststelling met deze woorden:

„Maar bij al deze kwaadaardige handelingen [wij denken aan de tegenstander] kan hij niet verder gaan, dan de overtredingen van het slachtoffer of Gods wijsheid hem toestaan. En steeds kan hij door een hogere macht worden weerhouden.” (*De Artikelen des Geloofs*, blz. 71.)

Sommigen vragen misschien: „Waarom maakt God met die hogere macht geen

eind aan al deze kwaadaardige handelingen?” De reden hiervoor is natuurlijk, zoals door God werd verordend, dat het noodzakelijk is, dat er een tegenstelling in alle dingen is. (Zie II Ne. 2:11.)

De reden voor deze tegenstelling is, dat wij in staat worden gesteld om de waarde van het goede te bepalen tegenover het kwade.

Alle mensen hebben het recht hun koers in het leven zelf uit te zetten en de Heer zal dat recht niet ontkennen. Het doel van God bij dit alles is, aan allen de gelegenheid te geven zich voor te bereiden op de allergrootste gave van God: het eeuwige leven. De vooruitgang van de mens hangt in grote mate af van zijn bereidheid om standvastig te zijn en onwrikbaar, in het bijzonder wanneer hij voor oppositie en tegenspoed komt te staan. Toch zal niemand meer tegenstand worden gegeven dan hij kan overwinnen of verdragen. Sommigen moeten strijden tegen onzekerheden, sommigen tegen begeerten, sommigen tegen verslaving, sommigen tegen afgunst of zelfzucht, sommigen tegen verdriet.

Toen ik daaraan dacht, schreef ik vlug de woorden op zoals ik mij deze herinnerde van dat mooie oude lied dat ik graag hoor, een vers daarvan geeft ons hoop:

*„Als door bitter lijden Ik u roep te gaan,
En gij veel verdriet ondervindt op uw paän,
Zo zal Ik in smarten van u geenszins vliën
Maar bijstand en hulpe in kommer u biën.”*

(„O, vast als een rotsteen”, *Heilige Lofzangen* No 152.)

Een ieder van ons bezit het door God gegeven recht om het goede te aanvaarden of te verwerpen.

Gelijk Paulus zei: „... God ... zal u niet laten verzocht worden boven hetgeen gij vermoogt [te overwinnen]; maar Hij zal met de verzoeking ook de uitkomst geven, opdat gij ze kunt verdragen”. (I Kor. 10:13.)

Dit is een tijd van zifting, een tijd dat meer dan ooit in de geschiedenis van

de huidige maatschappij, de tegenstander en zijn volgelingen tonen dat zij vijanden van God zijn. Toch hoeven wij, zoals wij onze profeet en president vanmorgen hoorden zeggen, de vurige pijlen van de duivel niet te vrezen, want een ieder van ons heeft de macht om te voorkomen dat hij meer dan ooit te voren voorgoed verstrikt raakt in zonden. De tijd is aangebroken voor elk lid van de Kerk om dicht bij de Heer te blijven, standvastig te ondersteunen en de raadgevingen van Zijn door openbaring aangewezen dienstknechten, hoog te houden en na te volgen. Wij dienen, zoals het boek van Mormon zegt, de lichtzinnigheid, onbestendigheid en dwaasheid der mensen te vermijden. Wij moeten ons leven rein houden en onze huizen heilig.

Wij moeten onze kinderen leren om trouw te zijn, gehoorzaam, eerlijk, de wet te respecteren (en beschermende wetten te waarderen), respect te hebben voor alle mensen, en liefde voor God en Zijn Kerk. Wij moeten moedig leven en handelen, ons aan de door God gegeven waarheden en beginselen houden, omdat het volgen van grillen, verlokkingen en de onbetrouwbare filosofieën der mensen inhoudt dat men riskeert datgene te verliezen wat het dierbaarste en begerenswaardigste is — vrede, vrijheid en verlossing.

„Zo onderwerpt u dan Gode; wederstaat den duivel, en hij zal van u vlieden.

„Naakt tot God, en Hij zal tot u nakken. . . .” (Jak. 4:7-8.)

Het veiligste is ons steeds „Kom herwaarts, volg Mij”.

Ja, dit is een geweldig tijdperk, allereerst omdat wij door het herstelde Evangelie het licht der waarheid hebben dat, indien het wordt toegepast, vrede en klaarheid brengt in het leven van degenen die dit doen. De Heer maakte van deze wereld een smeltkroes om ons te testen, een plaats om te ziften, van waaruit de zegeningen van een vreugdevol leven hier en een glorierijk leven in de toekomst te voorschijn kunnen komen.

„Gezegend de man die op den Heere

vertrouwt, en wiens vertrouwen de Heere is!” (Jer. 17:7.)

Hij heeft ons de benodigdheden voor een succesvol leven gegeven: Zijn Evangelie, als volmaakt plan voor geluk en succes voor allen die het nalieven, de Kerk met geïnspireerde leiders, en de Inluisteringen van de Heilige Geest om ons te leiden en te waarschuwen.

Dit alles bezitten wij in ruimere mate dan ooit tevoren in de geschiedenis der mensheid. Daarom leven wij in een tijd die niet kan worden overtroffen. Laten wij ervoor zorgen dat wij voortgang maken zoals wij horen te doen: dat wij „aan boord van het goede schip” zijn bij wijze van spreken! Want dat schip, de Kerk, zal nimmer falen.

„De werken, plannen en doeleinden van God kunnen niet worden verijdeld, noch kunnen ze mislukken.

„Want God wandelt niet op kromme paden, noch wendt Hij Zich ter rechter of ter linker zijde, . . . daarom zijn Zijn paden recht en is Zijn loopbaan een eeuwige cirkelgang.

„Gedenk, gedenk, dat het niet het werk van God is, dat wordt verijdeld, doch het werk van mensen.” (L. & V. 3:1-3.)

Ik eindig met de belofte van koning Benjamin:

„En bovendien zou ik willen, dat gij de gezegende en gelukkige toestand zoudt overdenken van hen, die de geboden Gods bewaren. Want ziet, zij worden in alles gezegend, zowel in het stoffelijke als in het geestelijke; en indien zij getrouw volharden tot het einde, worden zij in de hemel ontvangen, opdat zij daardoor met God in een staat van eeuwigdurende gelukzaligheid kunnen wonen. O, bedenkt, dat deze dingen waar zijn; want de Here God heeft ze gesproken.” (Mosiah 2:41.)

In de naam van Jezus Christus. Amen.

Offer

Ziet, Ik ben Jezus Christus, de Zoon van God. Ik schiep de hemelen en de aarde, en alles wat daarin is. Ik was bij de Vader van den beginne. Ik ben in de Vader, en de Vader is in Mij; en in Mij heeft de Vader Zijn naam verheerlijkt.

Ik kwam tot de Mijnen, en de Mijnen ontvingen Mij niet. En de schriften aangaande Mijn komst zijn vervuld.

En allen, die Mij hebben aangenoemen, heb Ik macht gegeven zonen Gods te worden; en dit zal Ik aan allen doen, die in Mijn naam zullen geloven, want ziet, door Mij komt verlossing, en in Mij is de wet van Mozes vervuld.

Ik ben het Licht en het Leven der wereld. Ik ben de Alfa en de Omega, het Begin en het Einde. En gij zult Mij niet langer door het vergieten van bloed een offer brengen; ja, uw offeranden en uw brandoffers zullen worden weggedaan, want Ik zal geen uwer offeranden en brandoffers aan nemen.

En gij zult Mij als offerande een gebroken hart en een verslagen geest offeren. En wie ook tot Mij komt met een gebroken hart en een verslagen geest, zal Ik met vuur en met de Heilige Geest dopen.

III Nephi 9:15-20.

Toespraak gehouden op de 141ste
halfjaarlijkse algemene conferentie
van de Kerk

PRESIDENT HARTMAN RECTOR jr.
van de Eerste Raad van Zeventig

Offers brengen nog steeds zegeningen voort

De vorige herfst maakte de Heer bij monde van Zijn profeet bekend, dat de Kerk op maandagavond gezinsavond zou houden. Het is interessant dat ongeveer tegelijkertijd de andere kant bekendmaakte dat er 's maandagsavonds wedstrijden voor beroepsvoetballers zouden zijn. U zou ervan verbaasd staan als u wist hoeveel gezinnen probeerden de gezinsavond in de pauze van de voetbalwedstrijden te houden. Natuurlijk lukt dat niet. Het schijnt dat het verzoek van de profeet een te groot offer vergde.

In de vierde afdeling van de Leer en Verbonden brengt de Heer hoedanigheden naar voren van het werk der bediening. Hij zegt dat deze zijn „geloof, hoop, mensenmin en liefde, met het oog alleen op de ere Gods gericht“. Van geloof, hoop, mensenmin en liefde weten wij wel iets. Zij zijn erg belangrijk. Maar het oog alleen richten op de ere Gods is waarschijnlijk de belangrijkste van deze hoedanigheden. In het algemeen gesproken, betekent „het oog alleen op de ere Gods gericht“ opoffering. Het betekent dat in plaats van eindeloos te doen wat wij willen, wij zullen moeten doen wat de Heer van ons verlangt. Bovendien zullen wij het op Zijn manier moeten doen en wanneer Hij het wil. Dit is vanzelfsprekend niet de natuurlijke instelling van de mens.

Wij horen in de wereld van vandaag veel spreken over „onze eigen gang gaan“. Ik betwijfel of dit werkelijk nieuw is. Ik geloof dat het er geweest is sinds het begin der dagen. Misschien wordt het nu op een andere manier gezegd. Lucifer ging beslist zijn eigen gang, in strijd met de wil

van God. Kain ging zijn eigen gang, direct in strijd met de raad van zijn hemelse Vader. Zij bekommerden zich er niet om wat de Heer van hen wilde, maar alleen om hetgeen zij wilden. Natuurlijk is een dergelijke handelwijze nooit winstgevend geweest, gemeten met de maat van het geluk, en geluk is het hele doel van het bestaan van de mens. De verklaring van de profeet Lehi: „... en de mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben“ (II Nephi 2:25) zegt genoeg.

Aan de andere kant werd door God tegen Abraham gezegd zijn „enige“ zoon Izak te offeren, als brandoffer voor de Heer. Ik geloof dat Abraham geen onaangename gebod van zijn hemelse Vader had kunnen ontvangen. Toch stond hij onmiddellijk op, nam zijn zoon en het nodige brandhout, en ging op weg naar de aangewezen plek. Hij was niet van zijn koers af te brengen, totdat een engel van de Heer tussenbeide kwam en Hem ervan weerhield. En wat was de beloning voor deze handelwijze? Luister naar de verklaring van de Heer aan Abraham: „... daarom dat gij deze zaak gedaan hebt, en uw zoon, uw enige, niet onthouden hebt;

„Voorzeker zal Iku grotelijks zegenen, en uw zaad zeer vermenigvuldigen, als de sterren des hemels, en als het zand, dat aan den oever der zee is ... „En in uw zaad zullen gezegend worden alle volken der aarde, naardien gij Mijn stem gehoorzaam geweest zijt.“ (Gen. 22:16-18.)

Jezus, onze Heer en Meester, is het grootste voorbeeld van allen in gehoorzaamheid aan de geboden van Zijn hemelse Vader. Zijn grote zielestrijd

in de hof is, naar ik veronderstel, nooit benaderd en kan niet geëvenaard worden door een menselijk wezen. In Gethsemane bad Hij, zeggende: „Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat dezen drinkbeker van Mij voorbijgaan! doch niet, gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt.“ (Mt. 26:39.) De Meester wilde niet verduren wat voor Hem lag, ofschoon Hij wist dat dit het hoofddeel was van Zijn komst op aarde — maar Hij deed wat Zijn Vader gevraagd had, en omdat Hij dat deed, bekleedt Hij „alle macht in hemel en op aarde“ (Mt. 28:18) en is, zoals Paulus vertelt, „den oversten Leidsman en Voleinder des Geloofs“ geworden (zie Heb. 12:2), en zovelen als Hem ontvangen, zullen Zijn zonen en dochteren worden.

En hoe werd het gedaan? Het was alleen mogelijk door het brengen van offers. Ware offers „brengen de zegeningen des hemels voort“.

Maar hoe en waarom dat gebeurt, schijnt moeilijk te begrijpen te zijn en er zijn slechts een paar mensen die het werkelijk begrijpen. Misschien is dit de reden waarom zo weinig mensen bereid zijn om het gevraagde offer te brengen, waardoor het werk des Heren een volledig succes kan worden.

De profeet Joseph geeft in zijn zesde lezing over geloof waarschijnlijk de grootste verklaring die er bestaat over dit belangrijke onderwerp. De profeet zegt: „Het is voor een ieder onontbeerlijk een werkelijke kennis te hebben, dat zijn levenswandel overeenkomstig den wil Gods is, om hem in staat te stellen dat vertrouwen in God te hebben zonder hetwelk nie-

mand het eeuwige leven kan verkrijgen... en tenzij zij een werkelijke kennis hebben, dat hun levenswandel overeenkomstig den wil Gods is, zij vermoeid in hun harten zullen worden en falen... Het was door dit, en dit alleen, dat God verordend heeft dat de mens zich in het eeuwige leven zou verheugen. En het is door middel van het offer van alle aardse dingen dat de mensen werkelijk weten dat zij de dingen doen die belangrijk zijn in de ogen van God...

„Het was door het brengen van een offerande, dat Abel, de eerste martelaar, kennis verkreeg dat hij door God aangenomen was. En vanaf de dagen van den rechtvaardigen Abel tot op den tegenwoordigen tijd, is de kennis welke de mensen hebben, dat zij in de ogen des Heren aangenomen zijn, verkregen door de offeranden.

„Het is tevergeefs voor personen zichzelf in te beelden, dat zij erfgenamen zijn of kunnen zijn met diegenen welke alles opgeofferd hebben, en door dit middel geloof in en gunst bij God verkregen hebben tot het verkrijgen van het eeuwige leven, tenzij zij, op gelijke wijze, Hem hetzelfde offer brengen en door dat offer de kennis, dat zij van Hem aangenomen zijn, verkrijgen.

„Diegenen dan, welke het offer brengen, zullen het getuigenis bezitten, dat hun levenswandel in de ogen van God aangenaam is...

„Doch zij, die dit offer niet aan God gebracht hebben, weten niet dat hun levenswandel behagelijk is in Zijn ogen; want wat ook hun idee of geloof moge zijn, zo is datzelfde een zaak van twijfel en onzekerheid in hun ge-

dachten; en waar twijfel en onzekerheid zijn daar is geen geloof, noch kan het daar zijn. Want twijfel en geloof bestaan niet tezelfder tijd in dezelfde persoon; zodat personen wier gedachten in twijfel en vrees zijn, geen onbewogen vertrouwen kunnen hebben; en waar geen onbewogen vertrouwen is, daar is het geloof zwak; en waar het geloof zwak is, daar zullen de personen niet in staat zijn al de tegenstand, wederwaardigheden en kommissen te weerstaan, welke wij moeten trotseren om erfgenamen van God en medeërfgenamen van Christus Jezus te zijn. En zij zullen moede in hun harten worden, en de tegenpartijder zal macht over hen hebben en hen verwoesten." (Lezingen over Geloof, *Het Boek der Leer en Verbonden*, uitgave 1908, Lezing 6:2, 4, 7, 8, 9, 10, 12.)

Hieruit blijkt dat opoffering, ongeacht hoe onaangenaam het kan zijn, absoluut noodzakelijk is, want het is het enige middel dat de Heer aan Zijn kinderen heeft gegeven om geloof te verkrijgen en de zekerheid die nodig is om in Zijn tegenwoordigheid terug te keren om zich in het eeuwige leven te verheugen.

Wat vormt heden ten dage een offer? Al te vaak wanneer wij het woord offer horen, denken wij aan brandoffers, of aan een mens die zijn leven aflegt voor een ander, zoals de Meester voor ons allen deed. Dit zijn deuglijke voorbeelden, maar er zijn stellig een paar zeer moderne offers die de Heer heeft ingesteld om Zijn kinderen heden te kunnen zegenen. Hieronder kunnen vallen:

Tiende betalen, in een tijd dat de prijzen tot een onrustbarende hoogte stijgen en de inflatie om zich heen grijpt.

Het Woord van Wijsheid houden, wanneer het gebruik van verschillende stimulerende middelen in ons land en

andere landen van de wereld bijna een levensgewoonte is geworden.

Zedelijk rein leven, wanneer deze beginselen bespot worden door alle kranten, kiosken en op bijna alle bioscoopsschermen.

Een zedig vervullen, wanneer dienen in het zendingsveld betekent het afbreken van het ontwikkelingsproces van onze jongemannen en jonge vrouwen en voortijdige militaire dienst.

Een poosje geleden had ik een onderhoud met een jongeman van negentien jaar, in verband met het vervullen van een zending. Toen ik zei dat dit de weg was die de Heer hem wilde laten gaan, zei hij: „Maar, broeder Rector, als ik dat doe moet ik van school af". Ik zei: „Ja, dat is waar, maar dat deden reeds twaalf jongemannen die in uw ring werken en die enkele van uw vrienden tot de Kerk brachten."

Het houden van de gezinsavond kan een offer schijnen wanneer onder de ontelbare andere ontspanningen een wedstrijd van beroepsvoetballers concurreert met de gezinsavond, op maandagavond.

Ja, broeders en zusters, het offer is thans een even groot deel van Gods stelsel als het altijd geweest is. En offers brengen nog steeds hemelse zegeningen voort. Zonder offers worden geen zegeningen verleend, hoewel dienen alleen om zegeningen te verkrijgen ook niet goed is. Wij behoren te dienen omdat wij God en Zijn kinderen liefhebben.

Laat ons dienen met het oog alleen gericht op Gods eer, en doen wat de Heer wil dat wij doen, in plaats van steeds maar weer te doen wat wij zelf willen, en laten wij het doen omdat wij de Heer liefhebben.

Ik getuig dat God leeft, ik weet dat Hij leeft en gebeden hoort en verhoort, want Hij heeft de mijne gehoord en verhoord. Ik geef u mijn getuigenis dat ik weet dat Jezus de Christus is en

dat Hij leeft. Ik weet dat Hij leeft en dat Hij Zijn Kerk wederom op aarde heeft hersteld in onze tijd, door de grote profeet Joseph Smith, wondervol mens als hij was; dat wij vandaag een profeet van God op aarde hebben, president Joseph Fielding Smith, van wie u vanmorgen gehoord heeft dat dit de Kerk en het koninkrijk van God is; dat de besluiten in deze kerkgenomen worden door openbaring en onder leiding van onze Heer en Heiland, Jezus Christus, Wiens kerk het werkelijk is. Ik geef u dit getuigenis in alle ernst in de naam van Jezus Christus. Amen. ○

(vervolg van blz. 256)

seerde en begrijpende. En liefde en begrip zijn alleen dan doeltreffend wanneer ze echt zijn. En om echt te kunnen zijn, moeten ze ingegeven zijn door liefde. Wij moeten van onze jonge mensen houden, of ze nu rechtvaardig zijn of verkeerd doen. Op deze manier geven wij ze een kans om te onderscheiden en te leren. Maar wij moeten ze ook een eerlijke kans geven. Velen slagen daar tegenwoordig niet in.

Ja, „Er komt een tijd dat de algemene verontreiniging van de maatschappij zo groot wordt, dat jongeren van de opkomende generatie onder overmatige druk worden gezet en van hen niet kan worden gezegd dat ze een eerlijke kans hebben om te kiezen tussen de weg van het licht en de weg der duisternis."

God geve dat wij als ouders en leiders van de jeugd de macht en het gezonde verstand hebben om ze „een eerlijke kans te geven om te kiezen". Dit bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. ○

Het zoete van het zweet des aanschijs

WENDELL J. ASHTON

Vorige week hadden mijn vrouw Belva en ik met een ander echtpaar afgesproken dat zij met ons mee zouden rijden naar een receptie met diner in een stad die een kilometer of tachtig verder lag.

Vlak voor we weg zouden gaan, belden ze ons op om te zeggen dat het iets later zou worden. „Er is een defect aan de persen van de krant, en de kranten voor onze zoons zullen daardoor later komen,” zei de man. „We moeten wachten tot we die kranten met onze eigen auto kunnen ophalen, zodat de jongens ze nog kunnen bezorgen. We waarschuwen u zodra we bericht krijgen dat de kranten op het distributiepunt zijn gearriveerd.”

Aanvankelijk waren we een beetje verwonderd over deze boodschap. Maar toen we bij hun huis kwamen en drie jongens (de jongste was acht) druk bezig zagen de kranten klaar te maken voor het bezorgen, sloegen onze gevoelens om in bewondering. Deze ouders hadden het belangrijkste voorrang gegeven: hun zoons en hun werk.

De man is een geslaagd zakenman met een leidinggevende positie, heeft zijn doctoraal rechten en zijn ingenieurstitel, en hij is vroeger ringpresident geweest. De moeder is president van de Zustershulpvereniging. Belangrijker vind ik het feit dat zij hun negen kinderen steeds al vroeg hebben geleerd hoe zoet het zweet des aanschijs is.

Het leven van hun kinderen zal zeer zeker gelukkiger en gezonder zijn, doordat zij al heel jong van werken hebben leren houden.

Onlangs las ik in een krant die in Miami¹ verschijnt een reportage over een voormalige herder, die volgens de annalen nu 165 jaar moet zijn. Hij heet Shirali Mislimov. Hij werd geboren in de Kaukasus, het gebied dat zich uitstrekt tussen de Zwarte Zee en de Kaspische Zee, en heeft zijn hele

leven gewoond in het gebied waar Turkije, Rusland en Iran aan elkaar grenzen. Het hoogste punt van de Kaukasus ligt op 5729 m en telt een aantal passen die hoger liggen dan 3000 m, en waarover enkele wegen lopen.

Het artikel meldde dat de oude man nog steeds „bomen in een boomgaard uitgraaft, die hij in de loop van zijn leven al verscheidene malen heeft geplant.”

„Voortdurend werken, de berglucht en matigheid bij het eten hebben mij geholpen deze hoge leeftijd te bereiken,” zei Mislimov, die niet drinkt en rookt en alleen leeft van kippebouillon, kaas en gestremde melk, die daar airan wordt genoemd.

In de geschiedenis van de mens wordt Methusalem algemeen erkend als de man die de hoogste leeftijd heeft bereikt. Maar veel meer dan het feit dat hij in zijn 970ste levensjaar stierf vertelt de Bijbel ons niet over Methusalem. Het boek Genesis vertelt ons dat zijn kleinzoon, Noach, bijna even oud werd als Methusalem — 950 jaar — en Genesis meldt veel meer over Noach, een profeet die „wandelde met God.” (Gen. 6:9.)

Noach scheen geboren te zijn om te werken. Zijn vader, Lamech, noemde hem Noach, en zei: „Deze zal ons troosten over ons werk, en over de smart onzer handen, vanwege het aardrijk, dat de Heere vervloekt heeft!” (Gen. 5:29.)

Noach was een bouwer. Hij was 600 jaar oud toen hij de ark voltooide en de zondvloed kwam.

Lamechs uitspraak betreffende het feit dat God de aarde had vervloekt, roept de woorden die de Heer tot Adam sprak in herinnering: „... het aardrijk (zij) om uwentwil vervloekt...” (Gen. 3:17.) En de Heer voegde eraan toe: „In het zweet uws aanschijs zult gij brood eten...” (Gen. 3:19.)

De Here vervloekte Adam niet. Hij vervloekte de aarde „om uwentwil”. In de loop der eeuwen heeft de mens in het zweet zijns aanschijs meer ontvangen dan brood alleen. Hij heeft geluk ontvangen.

Bismarck², de machtige Pruisische staatsman, zei eens: „Voor de jeugd heb ik maar drie adviezen: werk, werk, werk.”

Wat was dat een heerlijk gezicht, die drie broertjes daar in de schemering hun kranten te zien vouwen. Misschien worden ze dan geen Noachs, maar hun leven zal voller en rijker zijn en hun laatste levensjaren langer en gloedvoller, omdat wijze ouders hun al vroeg geleerd hebben hoe zoet het zweet des aanschijs is. ○

1 The Miami Herald, 18 maart 1971; een artikel van Peter J. Shaw, verslaggever voor United Press International.

2 Bismarck, Otto Edward Leopold von (1815–1898) — stichtte een verenigd Duitsland.

PRESIDENT S. DILWORTH YOUNG
van de Eerste Raad van Zeventig

Toespraak gehouden op de 141ste
halfjaarlijkse algemene
Conferentie van de Kerk

Dient elkander door de liefde

Het is mijn verlangen dat ik door de geest Gods zal worden geleid bij hetgeen ik spreken zal. De wijken en gemeenten van de Kerk werden georganiseerd om een groot aantal leden te activeren, feitelijk het grootste gedeelte. Toch zijn er nog verscheidenen die geen officiële functie hebben of speciale verantwoordelijkheden dragen welke hen oproepen om formele handelingen voor de organisatie te verrichten. Zij behoren tot de Kerk; zij behoren tot de ring; zij behoren tot de wijk. Zij worden uitgenodigd voor verschillende klassen en vergaderingen waar zij instructies ontvangen, maar aan het eind van de vergadering gaan ze naar huis, zonder een speciale taak die hen tot organisatorische activiteiten aanzet. Velen van hen hebben het gevoel dat zij buitengesloten zijn, dat hun talenten niet gewild zijn. Anderen willen geen enkele verantwoordelijke roeping aanvaarden.

Dit kan zijn doordat zij de verantwoordelijkheid niet begrijpen die zij hebben tegenover de Kerk van Jezus Christus. Een ieder van ons heeft dezelfde verantwoordelijkheid, door het ondergaan van de doop en het

sluiten van het verbond. De Heer zal ons niet onschuldig houden indien wij toelaten dat organisatorische verantwoordelijkheid, of het ontbreken ervan, deze speciale roeping belemmert. Met de woorden van de profeten zal ik u op enkele noodzakelijke verplichtingen wijzen.

Jeremia zei tegen een volk dat rebelleerde en weerspannig was: "... onderdrukt den vreemdeling niet, [het was waarschijnlijk nodig dat hij dat in die dagen zei], den wees noch de weduwe." (Jer. 22:3.)

Van een koning zei hij goedkeurend: „Hij heeft de rechtzaak des ellendigen en noodduftigen gericht, toen ging het hem wel; is dat niet Mij te kennen? spreekt de Heere." (Jer. 22:16.)

Deze denkbeelden werden door de Heer via Micha herhaald, toen hij aan het volk vertelde dat er vereist werd „recht te doen, en weldadigheid lief te hebben, en ootmoedigheid te wandelen met uw God". (Micha 6:8.) Paulus vertelde aan de heiligen dat zij vriendelijk voor elkaar moesten zijn, barmhartig, vergevende elkaar. (Zie Ef. 4:32.)

Alma was nog wat nauwkeuriger. Hij spoorde ze aan de Heer over al hun bezigheden en bezittingen aan te roepen, voor hun eigen welzijn en voor het welzijn van degenen die bij hen waren.

Hun gehele houding diende gericht te zijn op het gebed tot God voor alles wat zij bezaten en wat zij waren. Dan zei hij: Denkt niet, dat dit alles is; want als gij, nadat gij deze dingen alle hebt gedaan, de behoeften en naakten wegzendt en de zieken en kranken niet bezoekt, en niet van uw middelen, als gij ze hebt, mededeelt aan hen, die ze nodig hebben — ik zeg u: Als gij geen dezer dingen doet, ziet, dan is uw gebed vruchteloos en zal u niets baten; en gij zijt als de geveinsden, die het geloof verloochenen.

„Als gij daarom niet gedenkt barmhartig te zijn, zijt gij als slakken, die de smelters wegwerpen — omdat ze waardeloos zijn — en onder de voeten van mensen worden vertreden.“ (Alma 34:28-29.)

Ontelbare openbaringen werden aan Joseph Smith over dit onderwerp gegeven en die behoren tot de aller-eerste. Zorgen voor de armen is een van de eerste en

oudste verplichtingen. De behoeftigen helpen en degenen die treuren, volgt direct daarop. Wij hebben allemaal wel wat tijd, maar zij die geen verantwoording voor een organisatie dragen, hebben meer tijd om de armen, behoeftigen en hulpelozen op te zoeken.

En deze hulp is hard nodig. Overal om ons heen zijn mensen die aanmoediging, bijstand en hulp nodig hebben. De hulp die wij allemaal kunnen geven is niet geld, maar tijd en aandacht en persoonlijke aanmoediging, in het bijzonder voor degenen die de verantwoordelijkheid voor een groot gezin moeten dragen en deze niet aan anderen kunnen overdragen, om de eenvoudige reden dat er geen anderen zijn aan wie ze haar kunnen overdragen.

Wat zou een jonge moeder met een ziek kind geweldig geholpen zijn indien iemand haar een poesje kwam helpen. Een poesje, niet alleen even degeen die het bed moet houden gedag zeggen, maar een uur voorlezen, helpen eten geven, opvrolijken. Het zal vele houdingen veranderen. U zult in vele huizen behoeftigen vinden.

Eens toen ik voor een invalide moest zorgen, zei een aardige vrouw: „Ik kom iedere vrijdagavond naar uw huis van zes tot tien. Daar kunt u op rekenen, u kunt dus om zes uur weggaan, voor die vier uur heeft u hulp.“ Wat een zegen was die vrouw voor mij! Geweldig! Zij was een zegen zowel voor mij als voor de invalide door haar opgewektheid, haar andere gezicht, nieuwe ideeën.

Er zijn vele eenzame mensen, mensen wier eenzaamheid verborgen ligt. Wij behoren ze op te zoeken en hulp te geven. Er zijn er die het gevoel hebben dat zij niet aanvaard worden. Zij moeten geestelijk worden opgebouwd en geholpen worden om zichzelf te vinden. Er zijn ongetrouwde meisjes ver weg van huis, die denken dat niemand om hen geeft. Er zijn er die geestelijke moeilijkheden hebben. Mij schijnt het toe dat de gezinsavond zo nu en dan op een tijdstip gehouden kan worden dat er een paar eenzamen of angstigen, een paar neerslachtigen of geestelijk gekwelden voor uitgenodigd kunnen worden.

Ik ken een vooraanstaande leiderster met een grote taak in de kerk, die geen verantwoordelijkheid in de wijk had. Wekelijks ging ze naar de zondagsschool en de avondmaalsvergadering, en ging naar huis met het gevoel dat ze geen deel had aan het programma. Tot ze een zuster opmerkte die grootgebracht was zonder kennis van het Evangelie, en die zondags tot aan de deur van de kerk kwam maar bang was om naar binnen te gaan, en dan weer naar huis terugkeerde. Ze hielp haar om naar binnen te gaan en haar ziel te verruimen. Daarna merkte ze een man op, een niet-lid, die haast lid kon zijn, en zij veranderde zijn levensopvatting en hij werd lid. Zij merkte verscheidene alleenstaande meisjes zonder doel op en gaf ze het verlangen om te worden wat zij konden zijn. Zij had belangstelling voor mensen op leeftijd, en moedigde jongemannen aan die de leeftijd naderden dat zij op zending konden gaan. Plotseling bemerkte ze dat ze een groot aandeel had in het werk in de wijk, niet in opdracht van de bisschop, maar door gehoorzaamheid aan de wet die ons oproept onzes broeders hoeder te zijn.

Wij kunnen als zeker aannemen dat indien er in een huis veel kinderen zijn of een invalide of mensen op leeftijd, er hulp nodig is. O, gij heiligen, kwijn niet weg als u geen taak heeft in een presidentschap of als leraar of lerares. Wees ijverig werkzaam voor een goede zaak en doe vele dingen uit eigen vrije wil. U komt dichter bij uw hemel door onopvallende hulp die u verleent aan hen die troost, liefde en aandacht nodig hebben. Voor de organisatie voelt u zich niet belangrijk, maar de engelen zullen verheugd zijn wanneer zij de uren noteren die besteed werden aan dienstbetoon voor de Kerk, die gegeven worden aan diegenen van wie de Heer houdt en die Hij persoonlijk rechtstreeks hielp — de armen, de terneer geslagenen, de behoeftigen, de zieken, de ontmoedigten.

Wij allen zijn werkers in de Kerk; van hen die speciale taken hebben en van hen die er geen hebben, wordt door openbaring verlangd dat zij wekelijks naar het huis des gebeds gaan en hun sacramenten opofferen. Dan vernieuwen wij onze beloften om Hem die onze Heiland is te gedenken en Zijn geboden te onderhouden, waarvan het tweede gebod ons eraan herinnert onze naasten lief te hebben gelijk onszelf. Daar wij dit verbond aangegaan zijn, is het onze taak ijverig naar gelegenheden te zoeken om deze liefde door onze daden te tonen.

Zij die geen taak hebben in de wijk, hebben meer tijd om dit grote werk, het redden van zielen, ter hand te nemen. Laat ons niet jaloers stil blijven zitten wanneer anderen hun aandacht geven aan de ring, de wijk, de hulporganisaties, maar laten wij onze redding zoeken waar de Heer ons deze heeft aangewezen, onder hen die zwak van geest of lichamelijk zwak zijn, een zwakke wil hebben, aangemoedigd moeten worden, of opgevoed moeten worden in het koninkrijk van God op deze aarde.

Ik weet dat er huisonderwijzers zijn, maar toch zijn er nog velen die hun noden voor hen verbergen. Ik weet dat verwacht wordt dat de priesterschap waakzaam is, maar deze verantwoordelijkheid reikt verder dan de georganiseerde priesterschap. Dit is een persoonlijke verplichting welke geen levende ziel die de Heer bemint kan afwijzen. Het is er een waar we altijd op bedacht moeten zijn.

De naaste in nood kan in het huis naast ons wonen. De mens in nood is misschien geen lid van de Kerk. Iedereen kan hulp nodig hebben. Ik ken niemand die vrijgesteld is van voortdurende hulpverlening en persoonlijke aanmoediging jegens diegenen die nooit met hun moeilijkheden naar de bisschop gaan, maar die ondanks hun trots en middelen van bestaan, hulp, begrip en liefde nodig hebben, dingen die wij allen kunnen geven. Dit is de werklank van hetgeen Jacobus zei: „De zuivere en onbevleete godsdienst voor God en den Vader is deze: wezen en weduwen bezoeken in hun verdrukking, en zichzelf onbesmet bewaren van de wereld.“ (Jak. 1:27.)

Nog een laatste woord van de Heer tot ons in deze tijd: „En gedenkt in alle dingen de armen en de behoeftigen, de zieken en de lijdenden, want hij, die deze dingen niet doet, is Mijn discipel niet.“ (L. & V. 52:40.)

Ik weet dat Jezus Christus leeft, en dat Zijn heilige Vader ook leeft. Ik ondersteun met geheel mijn hart president Joseph Fielding Smith als de levende profeet. Ook ken ik de zegeningen die zowel de gever als de ontvanger krijgt wanneer men het uitdrukkelijke bevel gehoorzaamt, dat de manier om van God te houden is van zijn naasten te houden en ze te dienen. In naam van Jezus Christus. Amen.

DE kleine STER

VOOR DE KINDEREN · JUNI 1972

Toversoep

DOOR LEONE CASTELL ANDERSON

Geïllustreerd door JERRY HARSTON

De oude man stond bij de deur. Zijn kleren waren oud en versleten, maar zijn baard en haren waren netjes gekamd.

„Mee-eten?” vroeg de vrouw des huizes scherp. „We hebben niet eens voldoende voedsel voor onszelf, laat staan voor bedelaars.”

Voordat ze de deur voor zijn neus dicht kon doen, sprak de oude man weer. „Misschien kan ik u helpen,” zei hij.

„Helpen? Hoe zou u kunnen helpen? We hebben niets anders dan een bot en bikkels en stenen. Olga, Katrien, ga eens halen wat er nog in de kelder ligt.”

De moeder wees naar het kleine beetje groenten dat de meisjes meebrachten en op tafel legden. „Ziet u? Een paar wortelen en wat aardappelen en uiën. Hoe kan iemand daar

vijf hongerige kinderen mee voeden? Hun vader is op reis gegaan om wat voorraad in te slaan, maar hij is niet terug gekomen. „Nee,” zei ze, „u kunt ons niet helpen.”

„Alles wat ik nodig heb is een pan water en een vuur om op te koken,” zei de oude man. „En met mijn toverkieselsteen maak ik toversoep”.

„Toversoep!” zei moeder toen ze over haar verbazing heen was en haar stem weer terug had gekregen.

„Die zou ik wel eens willen proeven.” De oude man hield zijn hand op. „Ik vraag maar één gunst,” zei hij. „Laat mij aan die kant van de tafel zitten en laat de kinderen één voor één bij mij komen om naar mij te kijken”.

Peter die de oudste was, ging het eerst. Hij zag niets anders dan water dat begon te borrelen aan de rand van de pot.

„Er zit veel goeds in jou,” zei de oude man. „Je bent heel belangrijk, want je bent hier nodig. Jouw kracht zal kracht geven aan de anderen.” Het leek wel of de oude man tegen het bot sprak dat hij van de tafel pakte, maar wat hij zei was bedoeld voor Peter.

Dat is zo, dacht Peter. Nu pappa weg is en ik de oudste ben, heeft mamma mij en mijn kracht nodig. Peter rende naar buiten om meer hout voor het vuur te halen, zonder dat het hem werd gezegd. Hij stapelde het hout zorgvuldig op in een kist. De oude man liet het been in de pot vallen.

Nu was Katrien aan de beurt. Haar aardige gezichtje werd bedorven door een pruillip, en ze schudde ongeduldig haar roodblonde haar.

„Aha,” zei de oude man, „hier is een lief meisje. Gezond en blank van huid. Jij geeft glans aan alles wat je doet.”

Spreekt hij tegen die wortel, vroeg Katrien zich af, of bedoelt hij mij?

Haar gezicht lichtte op en de pruillip verdween. De oude man was niet zo dwaas als ze gedacht had. Ze keerde zich om en liep hard naar Niels, de jongste, en zwaaide hem speels in het rond. Ze vond het niet erg meer om voor mama op hem te letten. En de oude man liet een paar wortels in de pot glijden.

Rumoer ging de komst van Erik vooraf; hij was de derde. Bij het voorbijgaan trok hij Peter aan zijn oor, trok Katrien aan haar krullen, gaf Niels een duw en kietelde Olga in haar zij.

„Hier komt een levendige knaap aan,” mompelde de oude man. „Het is onmogelijk om jou over te slaan. Je kondigt jezelf aan”. En hij wreef het velletje van een ui af. De oude man vroegde er aan toe: „Het is toch niet je bedoeling dat er iemand gaat huilen?”

Erik wist dat het over hem ging. Door de scherpe lucht van de ui sprongen de tranen in zijn ogen en hij dacht

Peter

aan de tranen die hij veroorzaakte met zijn geplaag. Hij zag dat Peter zijn oor wreef en Erik hielp zijn broer om het hout op te stapelen. De oude man had de uien geschild en liet ze in de pot vallen.

Hij deed alsof hij Olga, het jongste meisje met haar lelijke gezichtje niet zag. Hij knikte een beetje peinzend. „Soms verbergt een lelijk uiterlijk” zei hij alsof hij tegen de aardappel in zijn hand sprak, „veel goeds en zoets”.

Olga vrolijkte helemaal op. Indien de

oude man dit in haar kon zien, konden anderen het misschien ook. Ze schaamde zich dat ze jaloers was geweest op Katrien die er zo aardig uitzag, en met een glimlach op haar gezicht en een vriendelijk woordje ging ze naar haar oudere zusje toe. En de oude man schildde de aardappelen, sneed ze in stukjes en liet ze in de pruttelende pot vallen.

Niels was aan de beurt, maar hij aarzelde. Hij was een beetje bang voor de oude man. *Iedereen vindt mij nog zo'n baby. Ik deug nergens*

Katrien

Erik

voor. De oude man wenkte Niels dichterbij te komen en sprak rechtstreeks tot hem.

„Ik weet zeker dat je hier het antwoord op weet,” zei hij. „Wat doet mama altijd in de ketel wanneer ze iets lekkers kookt en het op smaak wil brengen?”

Niels dacht na. „Zout? Ik geloof van wel. Ja, zout.” Hij reikte over de tafel en gaf het zout aan de oude man.

„Omdat je goed hebt geantwoord, mag jij de soep proeven,” zei de oude man.

Niels ging flink rechtop staan. Hij was helemaal geen baby meer als hij het goede antwoord kon geven. En hij mocht het eerste proeven van de toversoop.

Nu kwam mama, ze snoof de lucht op terwijl ze aan kwam lopen. „Dat ruikt naar soep,” zei ze weifelend.

„Wees zo vriendelijk ze te proeven,” zei de oude man. „Zeg het me maar als er nog wat bij moet.” Moeder nam een paar kleine slokjes uit de grote lepel. „Ah,” zei ze; en „mmmmm” zei ze. Zonder erbij te

Olga

denken stak ze haar hand uit naar de tafel en strooide wat peper in de pot.

„Ja, ja, een beetje scherppte — dat het beste van elke smaak naar voren brengt en er toch iets geheel eigens aan toevoegt.“

De moeder keek naar hem toen hij deze dingen zei, want ze wist dat ze een scherpe tong had. Maar de oude man knikte en zei: „Ze is klaar.“ Ze gingen allemaal om de tafel zitten, de oude man op de ereplaats. Mama gaf iedereen een flinke portie van de dampende soep.

„Dat is het laatste,“ zei mama, en ze schepte het restje van de soep uit de pot. Ze keerde zich om tot de oude man en riep uit: „Uw kiezelsteen, uw toverkiezelsteen! Hij zit niet in de pot!“

De oude man stond op en liep naar de deur. Hij draaide zich om en glimlachte. „Vrienden, jullie kunnen hem niet zien; je weet alleen dat hij er is, ik noem hem liefde, en hij verricht grote wonderen.“

En de oude man keerde zich om en ging naar buiten, het donker in, het wonder van de liefde achterlatend. ○

Niels

Ze waren net klaar met eten toen er lawaai bij de deur was, en daar stond vader, met een zak proviand op zijn rug.

„De weg was overstroomd,“ zei hij, zijn late komst verklarend. Maar ze krioelden allemaal om hem heen om hem te verwelkomen en begonnen door elkaar heen over de bezoeker en zijn toverkunst uit te leggen.

„Zo,“ zei papa. „Ik wil die toversoop wel eens proberen.“

Nadat hij zijn eerste volle kom had leeg gegeten, vroeg papa om meer.

Abinadi

Een verhaal uit het boek van Mormon, naverteld door MABEL JONES GABBOTT

Geïllustreerd door GARY KAPP

„Wie is Abinadi?“, riep de goddeloze koning Noach, „dat ik en mijn volk door hem zouden worden geoordeeld? Ik gebied u Abinadi voor mij te brengen, opdat ik hem zal kunnen doden“. Abinadi was een goed mens en een profeet van God. Hij had gezien wat de goddeloze koning had gedaan. Hij had gezien hoe hij het volk belasting oplegde en beroofde om mooie paleizen te kunnen bouwen. Maar wat hij het meest betreurde was dat het volk even goddeloos en ongelovig was als zijn koning.

Nadat de Heer tegen Abinadi had gezegd dat hij zich onder de mensen moest begeven om ze te vertellen dat ze zich van hun goddeloosheid moesten bekeren, omdat Hij hen anders in toorn zou bezoeken, smeekte Abinadi hen te luisteren. Maar zij hadden reeds zo lang koning Noach gevolgd, dat zij boos werden op Abinadi en zich haastten om koning Noach te vertellen dat Abinadi ge-

dreigd had met zware straffen voor de koning, de priesters en het volk. Koning Noach werd kwaad en beval dat Abinadi voor hem gebracht moest worden.

Maar Abinadi ontkwam en werd niet gevonden. Twee jaar bleef hij verborgen. Toen vermomde hij zich zodat hij niet herkend kon worden en ging hij weer onder de mensen. De Heer vertelde hem wat hij moest zeggen en Abinadi waarschuwde ze dat ze tengevolge van hun ongerechtigheden in slavernij zouden worden gebracht en gedood zouden worden en dat de wilde beesten hun vlees zouden eten.

Het volk werd toornig op Abinadi. Zij achtervolgden hem en brachten hem voor koning Noach, die beval dat hij in de gevangenis geworpen moest worden. De koning riep al zijn priesters bijeen en liet Abinadi aan hen voorgeleiden, zodat zij met el-kander konden beslissen wat er met

deze man, die zo vrijpostig over hun levenswijze en hun koning sprak moest worden gedaan.

De priesters ondervroegen de gevangene en probeerden hem de waarheid te laten ontkennen. Zij vroegen hem of hij bepaalde gedeelten van de Schriften wilde verklaren die zij onderwezen. Abinadi vertelde ze dat ze geen priesters behoorden te zijn en niet moesten proberen te onderrichten, tenzij ze het begrepen. „Gij hebt uw hart er niet op toegelegd om te verstaan; daarom zijt gij niet wijs geweest“, zei hij.

De priesters probeerden Abinadi te vatten, maar hij zei: „Raak mij niet aan, want God zal u slaan, indien gij mij aangrijpt; want ik heb de boodschap waarmede de Heer mij heeft uitgezonden nog niet verkondigd“.

Van deze woorden werden de priesters bang, want zij konden zien dat de Geest des Heren op Abinadi was; zijn gezicht blonk met een buitengewone glans en hij sprak met gezag.

Een hele tijd luisterden koning Noach en zijn priesters naar Abinadi's grootse woorden. Abinadi vertelde ze over Jezus Christus, de Zoon van God, die naar de aarde zou komen en onder de mensen zou wonen. Hij

vertelde ze dat Jezus gekruisigd zou worden, maar Zijn dood zou een overwinning zijn, want Hij zou wederom leven.

Abinadi werd gebonden en gevangen gezet. Hij werd ter dood veroordeeld tenzij hij al zijn woorden zou herroepen.

Abinadi zei: „Ik zal ten dode toe lijden, maar mijn woorden niet herroepen, en mijn woorden zullen als een getuigenis tegen u staan. Gij doodt een onschuldig mens“.

Koning Noach werd bang dat de oordelen van God over hen zouden komen, maar de priesters wilden dat Abinadi zou sterven. Daarom gaf de koning toestemming Abinadi te doden. De priesters namen brandende takkebossen en sloegen Abinadi daarmee tot de dood erop volgde. Maar zelfs toen de vlammen hem gingen verzengen, zei Abinadi: „Zoals gij aan mij hebt gedaan, zo zal het u vergaan. O God, ontvang mijn ziel“. En toen Abinadi deze woorden gesproken had, viel hij; hij had de vuurdood ondergaan, omdat hij de geboden van God niet wilde verloochenen, en hij had de waarheid zijner woorden met zijn leven bevestigd.

Het klappen van de zweep

DOOR MARY PRATT PARRISH

Geïllustreerd door VIRGINIA SARGENT

Tommy en Betsy zaten beneden bij de beek en boenden de ontbijtbordjes met schoon wit zand. Daar hoorden ze Brigham Young de heiligen oproepen om naar het middenplein te komen. Ze hadden nauwelijks tijd om de borden af te spoelen in het kokende water dat hun moeder gereed had, voordat de vijfduizend mensen in Sugar Creek bijeen kwamen om te horen wat hun leider Brigham Young te vertellen had. Zijn boodschap was kort: „Ik stel voor onze reis naar het Westen te vervolgen. Laten allen die dit willen mij volgen.“

Tommy kon wel jubelen. Hij greep Betsy bij de hand en draaide haar in het rond, en zei: „We gaan naar het Westen. Eindelijk gaan we naar het Westen.“ Plotseling bleef hij stilstaan en zei: „Wij kunnen niet nu naar het Westen gaan; papa is er niet.“

Tommy's moeder zag de teleurstelling op zijn gezicht. „Je vader komt waarschijnlijk morgenmiddag terug,“ zei ze. „Hij dacht dat hij vandaag klaar kwam met zijn werk in St. Joseph, en als we alles gereed hebben, kunnen we vertrekken zodra hij aan-

komt.“ Tommy voelde zich een stuk beter en op het moment dat president Young het sein gaf waarop de lange stoet van vijfhonderd wagens zich in beweging zette, wuifden hij en Betsy hun vele vrienden en burens blij vaarwel.

Toen de stoet wagens uit het gezicht was, gingen zij vlug naar moeder om haar te vragen wat zij konden doen om gereed te zijn voor het vertrek. „Je kunt karnen,“ zei moeder tegen Betsy.

De houten karn was een kleine ton met een deksel erop. Door een gat in het midden van de deksel liet Betsy de karnstok op en neer gaan, totdat de room gele boter was geworden.

Terwijl Betsy karnde, vulde Tommy een houten watervat en maakte het aan de buitenkant van de wagen vast, zodat de familie fris water zou hebben als zij niet bij een bron of rivier konden kamperen. Tommy kwam terug van de beek en zag een wagen het kamp binnenrijden.

„Dat is Pa!“ riep hij, liet de emmer vallen die hij droeg en rende naar hem toe om hem te begroeten.

„Kunnen we naar het Westen gaan

Eindelijk werd het sein gegeven. Het muziekkorps begon te spelen en met een klap van de zweep zette Tommy's wagen zich in beweging.

nu u bent gekomen?" vroeg Tommy. „Meer dan de helft van de mensen is al vertrokken“.

„Ik zal toch eerst met karnen klaar moeten zijn voor wij kunnen gaan,“ zei Betsy.

„En we moeten wachten tot het brood gebakken is,“ voegde moeder eraan toe.

Tommy's vader lachte. „Ik denk dat wij vanmiddag nog niet kunnen ver-

trekken“ antwoordde hij. „Ik heb in St. Joseph nog een wagen en een span ossen gekocht. Daarom kon ik vandaag al terug komen; de mannen waarmee ik weggegaan ben, zijn niet voor morgen terug. De wagen is geladen met maïs en tarwe en we moeten er een huif overheen maken.“

„Wie rijdt de nieuwe wagen?“ vroeg Tommy.

„Ik had gedacht dat moeder hem wel

Toen de dirigent van het fanfarekorps Tommy's vader zag, gaf hij hem een schuiftrompet. Tommy was blij dat zijn vader nu weer kon spelen.

kon rijden," antwoordde vader. „Ik zou hem graag willen rijden," zei Tommy. Tommy's vader wachtte even voor hij antwoord gaf, toen zei hij: „Ik geloof dat je het kunt. We zullen het je laten proberen." En voor de ossen waren uitgespannen, leerde Tommy's vader hem hoe hij de teugels moest vasthouden en hoe hij met de zweep moest klappen om de ossen te laten schrikken, maar ze niet te bezeren.

Tommy wilde zo graag de ossen drijven, dat hij de hele middag werkte

en ze er zeker van waren dat ze de volgende morgen vroeg konden vertrekken. In de beek weekte hij zes latten van een speciaal soort die zijn vader uit St. Joseph had meegebracht.

Toen ze zacht en buigzaam waren, hielp hij vader ze aan één zijde van de bak van de wagen te bevestigen, ze om te buigen en ze dan aan de andere zijde van de wagen vast te maken. Samen tilden zij het grote zeildoek er op, trokken het over die bogen en streken het glad, waarna

ze het aan alle kanten vastmaakten. Daarna hielp Tommy zijn vader om een lange diepe kist te maken en samen bevestigden ze hem aan een kant van de wagen. De kleine kippenmand die vader uit St. Joseph had meegebracht, werd aan de andere kant vastgemaakt voor de zes hennen die hij had meegebracht.

Betsy pakte samen met moeder het voedsel dat ze elke dag zouden gebruiken in de kist, en daarna hingen ze een grote ijzeren ketel aan de buitenkant van de wagen. Toen het

deeg klaar was, kneedde moeder er een paar broden van en Betsy maakte kleine broodjes die in een oven¹ met gloeiend hete kolen werden gebakken. Toen de broodjes gerezen en goudbruin van kleur waren, en het gezin op het punt stond om te gaan eten, klonk er muziek.

„Dat is het fanfarekorps van Pitt!“ riep Tommy uit.

„Ja dat is zo,“ riep zijn vader. „We zullen een paar muzikanten uitnodigen om bij ons te eten“. Hij pakte Tommy's hand en rende naar de weg die naar Nauvoo liep. De meesten van de tweeduizend mensen die in Sugar Creek waren achtergebleven, gingen ook het korps begroeten.

Toen de dirigent van het fanfarekorps Tommy's vader zag, gaf hij hem een schuiftrompet. Tommy was blij dat zijn vader nu weer kon spelen, want dat herinnerde hem aan de goede dagen in Nauvoo, toen vader nog lid was van het fanfarekorps, voordat hij zijn schuiftrompet had verkocht. Het korps marcheerde regelrecht naar het plein en de mensen liepen er achteraan, precies als bij een grote

parade liepen ze op de maat van de muziek. Nadat de leden van het korps een warme maaltijd hadden genoten, gaven ze een concert op het plein.

De volgende morgen stond Tommy heel vroeg op. Hij was te opgewonden om te slapen en dacht er steeds maar aan dat hij met de ossen zou rijden. Tenslotte waren de wagens gereed en ging hij naast moeder op de bok zitten wachten op het sein waarop de kleine stoet van tweëndertig wagens zich in beweging zette naar het westen.

Eindelijk werd het sein gegeven. Op dat moment begon het korps te spelen en met een ruk aan de teugels en een klap van de zweep kwam de wagen van Tommy op gang. De mensen in de wagens begonnen te zingen en zij hielden niet op met zingen voor zij het hoofdkamp van Israël, dat zestien km verder lag, hadden bereikt. ○

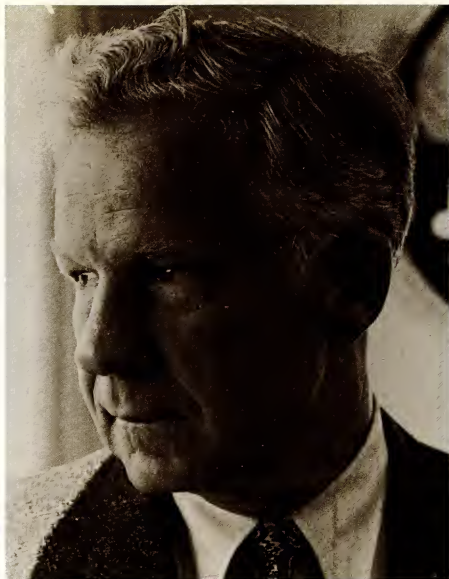
¹ Deze werd Hollandse oven genoemd — een ijzeren pan, om in te bakken, met een goed passende bolle deksel waar gloeiende kolen op gelegd konden worden.

Offer

Gij hebt geen lust tot offerande, anders zou ik ze geven; in brandofferen hebt Gij geen behagen.

De offeranden Gods zijn een gebroken geest; een gebroken en verslagen hart zult Gij, o God! niet verachten.

Psalm 51:18, 19.

Marvin J. Ashton

van de Raad der Twaalven

DOOR DOYLE L. GREEN

Negenenzeventig mannen werden er tot nogtoe geroepen als speciale getuigen van de Here Jezus Christus, en aangesteld als lid van de Raad der Twaalf Apostelen in deze bedeling, negenenzeventig mannen uit die tienduizenden volwassen mannen die lid zijn geweest van de Kerk sinds deze in 1830 werd georganiseerd.

Men moet wel een bijzonder mens zijn om apostel te worden. Het is een hoge en heilige roeping, een roeping die vereist dat men al zijn tijd geeft en zijn hele leven wijdt aan de dienst aan God en zijn naasten. President Joseph F. Smith zegt: „De taak van de twaalf

apostelen is het Evangelie aan de gehele wereld te prediken, het naar de inwoners van de aarde te zenden, en getuigenis te geven van Jezus Christus, de Zoon van God, als levende getuigen van Zijn goddelijke boodschap.”

Gewoonlijk komt een dergelijke roeping tijdens een algemene conferentie, maar omdat het werk zeer dringend is en de last die op elk lid van de Raad der Twaalven drukt ongelooflijk zwaar is, werd ouderling Marvin Jeremy Ashton als negenenzeventigste man op 2 december 1971 geroepen, tussen

twee conferenties, precies een maand na het overlijden van ouderling Richard L. Evans, door wiens dood de plaats open kwam die ouderling Ashton nu inneemt. Eerst werd zijn naam ter ondersteuning voorgedragen aan de kerkleden op de verschillende ringconferenties van de gehele Kerk, en daarna aan alle leden op de algemene conferentie in april van dit jaar.

Zodra de benoeming van ouderling Ashton bekend was gemaakt, werd hem door een verslaggever gevraagd of hij geschokt was door de roeping. Zijn antwoord was: „Nee, de roeping

heeft mij niet geschokt; ze was wel een verrassing voor mij maar geen schok. Niemand die er naar streeft om zijn plicht te doen in de Kerk behoort ooit geschokt te zijn wanneer hij wordt geroepen." Evenmin was zijn roeping een schok of een verrassing voor degenen die hem goed kenden. Geroepen worden tot dit heilige apostelschap was alleen maar nog een schakel in de ketting van dienstbetoon en toewijding die broeder Ashton heeft opgebouwd. In feite zijn zijn gehele leven en het leven van zijn voorouders toonbeelden van de wijze waarop de Heer zijn dienstknechten voorbereidt voor het leiderschap.

De voorouders van broeder Ashton behoorden tot de eerste bekeerlingen die in vergelegen landen de waarheid van het herstelde Evangelie erkenden. Zijn overgrootvader, Edward Ashton, werd in 1821 in Noord-Wales geboren. Gretig aanvaardde hij het Evangelie dat hij van de zendingen hoorde. Hij werd in juli 1849 gedoopt, toen hij 28 jaar was. Het volgende jaar stak hij over naar Amerika. Zijn verwanten en geboorteland achterlatend, deelde hij zijn lot met de heiligen. Sindsdien is de naam Ashton een vooraanstaande en gerespecteerde naam in de Kerk.

De vader van broeder Ashton, Marvin O., vervulde een zending op de Britse eilanden, was bisschop, lid van de hoge raad, lid van een ringpresidentschap en president van een ring, en vanaf 1938 tot aan zijn dood in 1946 was hij lid van de Presiderende Bisschop van de Kerk.

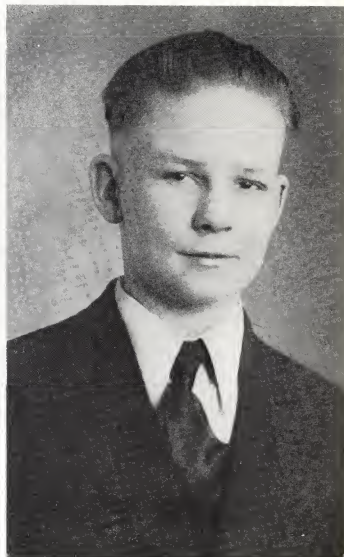
Thomas E. Jeremy, de overgrootvader van broeder Ashton van moeders kant, werd in de eerste dagen van de Kerk in Wales bekeerd, en bevond zich onder de eerste heiligen uit Wales die in 1849 naar de Verenigde Staten gingen. Zijn zoon, John Jeremy, een intelligent man die van geschiedenis

hield, werd weduwnaar en bleef met drie kleine meisjes die hij alleen opvoedde achter. Een van deze dochters was de moeder van broeder Ashton.

Broeder Marvin J. Ashton is sinds oktober 1969 een algemene autoriteit en assistent der Twaalven, hij werd toen benoemd tot directeur van het nieuwe programma in de Kerk van de Verenigde Maatschappelijke Diensten. In deze functie heeft hij gewerkt met de minderheidsgroepen, de minder bevoorrechten, de ongelukkigen en de vertrapten. Bij ontelbaren van deze mensen heeft hij zich zeer bemind gemaakt. Hij heeft de Kerk ook 21 jaar gediend als president van de Deseret Book Company en als lid van de Raad van Commissarissen van de Deseret sportschool. Vóór zijn benoeming als assistent der Twaalven diende hij acht jaar als eerste assistent in het algemeen presidentschap van de Onderlinge Ontwikkelingsvereniging voor jongemannen, drie jaar als tweede assistent, en eenentwintig jaar als lid van het algemeen bestuur van de OOVIM.

In deze functies heeft hij de gehele wereld bereisd, en bracht hij de programma's voor de jeugd naar de ringen en zendingen van de Kerk. Zijn nieuwe roeping vormt een uitbreiding van het werk waar hij al die jaren mee bezig is geweest.

Door welke speciale talenten en hoedanigheden is broeder Ashton tot zijn nieuwe functie gekomen? Zij die hem goed kennen, spreken over zijn toegewijd geloof in de Heer, over zijn onwrikbare toewijding aan de Kerk en zijn onbetwiste liefde voor zijn medemensen. Hij is vriendelijk en voorkomend, luistert goed, is een heer, een vredestichter. Hij is zeer geïnteresseerd in en ongewoon gevoelig voor de noden en problemen van anderen. Hij heeft een ontwapenende glimlach,

Marvin, ongeveer 15 jaar. Deze foto stond in de Deseret News afgedrukt bij een artikel dat hij over persoonlijke gezondheid had geschreven.

Broeder Ashton, zittend, tweede van rechts, was aanvoerder van het zendingenteam dat het Britse nationale kampioenschap won. De man met het costuum is president Hugh B. Brown.

Marvin doorliep de universiteit en promoveerde als zakenleider.

Br. Ashton was 21 toen hij van huis ging om in Groot-Brittannië een zending te vervullen. Op deze foto staat hij met een van zijn collega's, Aldon J. Anderson, bij de rivier de Theems in Londen. Broeder Anderson is nu federaal rechter in Salt Lake City.

De zoons en dochters van Marvin O. en Rae J. Ashton, omstreeks 1962. V.l.n.r. Afton Curtis, zuster Ashton, Wendell J. Ashton, Marvin J. Ashton, Phyllis Gardiner en Eleanor Badger. Nog een zoon, Ted, stierf bij een auto-ongeluk, 17 jaar oud.

Het huwelijk van Marvin J. Ashton en Norma Berntson in 1940 verenigde twee vooraanstaande jonge kerk- en school-leiders. Een week na hun huwelijk betrokken ze het nieuwe huis dat Marvin voor zijn bruid gebouwd had.

een groot gevoel voor humor; is beschaafd en verfind en heeft een beheerste persoonlijkheid. Wanneer hij de kamer binnenkomt, trekt hij de aandacht bij de aanwezigen.

Schrijver dezes en anderen hadden het voorrecht om ongeveer te zelfder tijd (1949) als broeder Ashton geroepen te worden voor het algemeen bestuur van de OOV, en hebben zijn persoonlijkheidsuitgroei door de jaren heen gadeslagen. Wanneer wij naar hem keken terwijl hij vergaderingen leidde, rapporten opmaakte, toespraken hield, problemen analyseerde, en zijn vele plichten vervulde, verbaasden wij ons er altijd over hoe kalm hij bleef onder de spanningen, hoe goed hij zijn advies overwoog voor hij het gaf, en bewonderden wij zijn grote talent om standpunten met elkaar te laten rijmen en zijn discretie. Wij merken zijn fijne verstandhouding op met de jongeren in de Kerk, zijn unieke gave om ze te begrijpen, en zijn talent om zijn woorden te kiezen en zijn verhalen zo te vertellen dat zij zouden reageren. Hij is het soort mens tot wie anderen zich wenden om raad. Wij zijn onder de indruk van zijn trouw voor zijn leiders en zijn voortdurende ondersteuning van de Algemene Autoriteiten.

Maar daarnaast is hij bekend om zijn oprechtheid en zijn moed. Hij is een echte mededinger, zowel in de sport als in de strijd van het leven. Hij is gezegend met een sterke wil om uit te munten en wordt gerespecteerd als een groot zakenman en financier. Hij heeft een reputatie dat hij mild is, voorzichtig en punctueel. Er zijn er die reeds meer dan 30 jaar tennis met hem spelen; zij zeggen dat zij zich niet herinneren dat hij ooit te laat is gekomen, al was het maar voor een tennisafspraak. Zijn vrienden zeggen dat hij nooit tijd verknoeit en een goede tijds-

indeling heeft. Wanneer het tijd is om zaken te leiden, gaat hij daar geheel in op; wanneer het tijd is om te spelen en pret te maken, speelt niemand enthousiaster en met meer plezier dan hij.

Marvin Jeremy Ashton werd op 6 mei 1915 geboren als zoon van Marvin O. en Rae Jeremy Ashton in een geelstenen huis van twee verdiepingen, aan het adres Browning Avenue 1341 te Salt Lake City. In die dagen stond het huis aan de buitenrand van de stad, en als klein kind hoorde Marvin dikwijls uit zijn slaapkamer de prairiewolven in de lage heuvels aan de voet van het gebergte van de Salt Lake vallei hui-

len. Zijn vader en moeder leerden hem reeds vroeg de betekenis van noeste arbeid en de waarde van het geld. Als jongen fokte Marv konijnen en duiven, werkte hij op de familieboerderij van ongeveer 1 ha, en kweekte en verkocht hij fruit en groenten. Later, toen hij voortgezet onderwijs volgde, hielp hij zijn vader in diens ijzerwinkel in Sugar House. Hij bekostigde zijn studie aan de universiteit van Utah door halve dagen in de winkel te werken en ging de rest van de tijd naar school. Hij promoveerde cum laude aan de zakenliedenopleiding aan de Universiteit van Utah, en vond ook nog de tijd voor allerlei activiteiten buiten het studieprogramma; zo werkte hij twee jaar als sportverslaggever van de schoolkrant.

Marvin O. en Rae Ashton voedden hun kinderen op met het advies „Denk er altijd aan wie je bent“, en „Denk zelf na en sta op je eigen benen.“ De kinderen Ashton herinneren zich niet dat hun speciaal is geleerd zich aan dingen als het Woord van Wijsheid te houden. In hun huis was het meedoen met allerlei kerkelijke activiteiten en het onderhouden van de geboden van-

zelfsprekend. Moeder gaf les in het jeugdwerk en was lerares en ambtenares in de Zustershulpvereniging, terwijl vader werkzaam was in de wijk en de ring en in de Presiderende Bisschop. De kinderen hadden geen andere verlangens dan actief te zijn in de Kerk. De zondag werd geheiligd. Naar vergaderingen gaan, meedoen in de OOV en tiende betalen ware routinehandelingen. Marv en zijn broer Wendell, die regionaal vertegenwoordiger der Twaalven is, maakten vooruitgang in de priesterschap en de padvinderij en de programma's van de m-mannen. Altijd zijn zij leider van hun leeftijdsgenoten geweest.

In de sport heeft Marv altijd uitgeblonken. Toen hij op zending was was hij aanvoerder van het basketbalteam dat de nationale Britse titel won, en lid van het team dat Europees kampioen werd. Het team oefende en speelde twee avonden per week, na het zendingswerk. Een interessante bijkomstigheid is het feit dat de teamleden zich niet konden permitteren voor hun sportkleren geld uit te trekken. Ze moesten ze in hun vrije tijd zelf knippen, passen en naaien.

Broeder Ashton houdt zich aan een strak tijdschema om te kunnen tennissen en te trimmen om fit te blijven. Zelfs toen hij algemene autoriteit werd wist hij nog tijd te vinden om te tennissen, en wel voordat hij naar ringconferenties ging, dus 's zaterdagsmorgens om zeven uur, en verder eens in de week 's middags. Hij probeert ook twee keer in de week 's morgens om zeven uur „paddleball“ te spelen in de Deseret sportschool. Een van zijn favoriete partners en tegenspelers bij tennis is zijn lieve echtgenote Norma.

Broeder Ashton is in Groot-Brittannië een voortreffelijk zending geweest. In het begin van zijn zending was een

De sport heeft altijd een belangrijke rol gespeeld in het leven van broeder Ashton. Op deze foto leert hij twee jonge vrienden een paar fijne kneepjes van het tennissen.

van de voornaamste activiteiten om de mensen voor het Evangelie te interesseren, abonnementen op de *Millennial Star* te verkopen. Gedurende de eerst vijf maanden verkocht broeder Ashton meer abonnementen op de *Star* dan ooit door een zending in een jaar gepresteerd werd. Op 7 juli 1937 schreef zijn zendingspresident, Joseph J. Cannon hem: „Twee weken lang schrijft u elke dag drie abonnees op de *Millennial Star* in, en ik zend u mijn hartelijke en oprechte gelukwensen. Dat is werken; er bestaat geen toverwoord om abonnementen op de *Star* mee te verkopen. Dat lukt alleen met ijver, krachtsinspanning, persoonlijkheid en geloof.“

Wegens zijn journalistieke opleiding en aanleg werd hij later benoemd tot medewerker van de *Star* en werkte hij als toezichhoudend zending op het kantoor van de Britse zending. Daar hij bevriend raakte met een vooraanstaande Methodistische predikant in Londen, werd hij uitgenodigd om gedurende meer dan zes maanden het wekelijkse programma van de Methodistische Jongensbrigade te leiden.

President Hugh B. Brown, die de zendingspresident was de laatste anderhalf jaar dat broeder Ashton op zending was, prees hem als een zending die „altijd was wat en waar hij

moest zijn." Hij schreef: „Ik heb nog nooit een jongeman in het zendingsveld gehad waar ik meer om gaf en wiens genegenheid en medewerking ik meer gewaardeerd heb dan die van u."

Hoewel de jonge Marv Ashton bij de meisjes heel populair was was hij nooit met een meisje uitgeweest tot op de avond dat hij zijn diploma ontving voor voortgezet onderwijs. Toen had hij gezelschap van Norma Berntson. De Berntsons waren een hardwerkend gezin uit Noorwegen, dat een blok verder in dezelfde straat woonde als de Ashtons. John Berntson was aannemer en had een tennisbaan in zijn achtertuin. Misschien kwam het aanvankelijk door het tennissen dat Norma en Marv zich tot elkaar aangesloten voelden, want ze speelden veel samen en beiden deden druk mee in de wijk, vóór hun eerste avond samen-uit. De romance ontwikkelde zich verder in de jaren dat ze voorbereidend wetenschappelijk onderwijs volgden, en zij trouwden in 1940 in de tempel te Salt Lake City.

Twee voortreffelijke jonge mensen, die leiding hadden in de Kerk en in de maatschappij hadden de handen ineen geslagen. Norma Ashton is altijd actief geweest in de Kerk. Ook zij heeft geld moeten verdienen om de universiteit van Utah te kunnen doorlopen.

Daar was ze presidente van de Vereniging van Vrouwelijke Studenten en bestuurslid van de Meisjesstudentenclub. Ze slaagde cum laude, ook in haar bijvakken. Ze behaalde haar diploma als onderwijzeres en gaf het laatste jaar dat Marv op zending was les. Nadat hij was teruggekeerd zetten zij hun verlovings nog ruim een jaar voort voordat zij trouwden. Bij meer dan één gelegenheid heb ik Marv horen zeggen: „Norma is het beste wat me ooit overkomen is."

Dat laatste jaar besteedde hij zijn vrije tijd vrijwel geheel aan het bouwen van een huis om zijn bruid in binnen te leiden. Om de hypotheek af te betalen en zijn verdiensten aan te vullen heeft hij sindsdien nog vijf of zes huizen gebouwd en verkocht, één voor één. „Ik heb me nooit prettig gevoeld met een hypotheek," zei hij, „en ik heb zo gauw mogelijk afbetaald."

Broeder en zuster Ashton zijn gezegend met vier kinderen. John, die advocaat is, heeft in Engeland een zending vervuld, en Stephen, die studeert aan een school voor maatschappelijk werk, is op zending geweest in Nieuw-Zeeland. Hun dochters zijn Mevrouw Dale (Jonne) Wheadon, die is gepromoveerd aan de universiteit van Utah, en nu in Boise (Idaho) woont, en Janice, studente aan de Brigham Young

Universiteit. Ze hebben ook een kleinzoon.

Ze hebben een ideaal huwelijk en een gelukkig gezin, een huisgezin waar het licht van het Evangelie van Jezus Christus altijd heeft geschinen. Het is een huis dat van liefde en vrij veel werkzaamheden vervuld is, en hoewel zowel Marv als Norma altijd hard gewerkt heeft voor taken in de Kerk, hebben ze elkaar of de kinderen nooit verwaarloosd. Sinds 1968 is Norma lid van het algemeen bestuur van de Zustershulpvereniging; voordien is Marv een aantal jaren lid geweest van het algemeen bestuur van de OOVJM en was zij wijk- en ringpresidente van de OOVJV. Nooit is er een tijd geweest dat zij geen functie had in de Kerk.

Eenentwintig jaar lang had Marv op woensdagavond vergadering met het algemeen bestuur, maar voor de rest van het gezin was het die avond zwemavond in de Deseret sportschool. Vaak hadden ze dan een ontmoeting met Paps op weg naar huis voor een tractatie. „Is het met deze achtergrond een wonder,” merkte broeder Ashton geestig op, „dat ik nu de slechtste zwemmer van het gezin ben?”

Het huis van de familie Ashton is een instuif voor de jonge mensen in de wijk en in de buurt. De Ashtons hebben grote waardering en liefde voor mensen, zowel oude als jonge. Ze staan bekend als een zeer goede gastheer en gastvrouw en hebben een grote reputatie door de gezonde ontspanning die zij bieden aan degenen die hen thuis komen bezoeken.

Bij dit alles gaf broeder Ashton ook nog leiding in regeringsfuncties. Hij is zijn hele leven in de padvindderij geïnteresseerd geweest, en zowel hij als zijn zoon hebben de rang van adelaar. Hij heeft de zilveren-bever-onderscheiding en de zilveren-antiloop-onderscheiding ontvangen voor zijn bijdragen aan de padvindderij. Ook is hij lid van een nationaal comité geweest en lid van het regionale uitvoerende orgaan en van het uitvoerende orgaan van de raad Great Salt Lake. In 1960 werd hij voor Utah aangewezen in het comité van de Jeugdconferentie op het Witte Huis. Broeder Ashton was van 1959 tot 1963 ook een graag gezien en succesvol lid van de Senaat van de staat Utah.

Broeder Ashton was 21 jaar lid van het algemeen bestuur en het algemeen superintendentschap van de OOVJM. Op deze foto staat hij samen met president David O. McKay, president Joseph Fielding Smith en president N. Eldon Tanner, de superintendents G. Carlos Smith (midden) en Carl H. Buehner, en het presidentschap van de OOVJV, Florence S. Jacobsen, Margeret R. Jackson, en Dorothy P. Holt.

scheiding ontvangen voor zijn bijdragen aan de padvindderij. Ook is hij lid van een nationaal comité geweest en lid van het regionale uitvoerende orgaan en van het uitvoerende orgaan van de raad Great Salt Lake. In 1960 werd hij voor Utah aangewezen in het comité van de Jeugdconferentie op het Witte Huis. Broeder Ashton was van 1959 tot 1963 ook een graag gezien en succesvol lid van de Senaat van de staat Utah.

De waarde van een man kan gemeten

Hij was altijd geïnteresseerd in de regeringszaken en hier ziet u broeder Ashton bij het voorstellen van een kandidaat voor een regeringsfunctie op een politieke bijeenkomst.

Van 1959 tot 1963 is Marvin Ashton lid van de senaat van de staat Utah geweest en verkreeg hij de bijval zowel van Republikeinen als van Democraten. Op de foto, van 1961, staat hij met senator Clyde Miller, tegenwoordig secretaris van de staat Utah.

worden aan de invloed die hij uitoefent op zijn medewerkers. Een van zijn naaste medewerkers zei het volgende over broeder Ashton: „De afgelopen jaren hebben wij, zijn collega's, hem leren kennen als een groot man onder de mannen, zowel naar lichaam als naar de geest, sterk maar niet halsstarrig, niet bang voor werk of verantwoordelijkheid, iemand die vertrouwen wekt, een teamgenoot, zacht-aardig, opgewekt. Hij is vriendelijk en is plezierig gezelschap, iemand die is te benaderen, die luistert, die jeugd is en geliefd bij de jeugd, een sportliefhebber, zowel als toeschouwer als als beoefenaar, een groot voorvechter voor eerlijk spel, sportiviteit en goede prestaties.“ Dit karakteriseert heel het doen van Marvin J. Ashton, het negenenzeven-

Sinds oktober 1969 is broeder Ashton directeur van het programma van de Maatschappelijke Diensten van de Kerk. Hier is hij te zien samen met president Spencer W. Kimball en broeder LeGrand Richards van de Raad der Twaalven, en een aardig Indiaans meisje, Pauline Martin.

tigste lid van de Raad der Twaalven van de Kerk van Jezus Christus in deze bedeling. Aan de muur van zijn kantoor hangt een Indiaanse spreuk die typerend is voor zijn leven: „Luister, anders houdt uw tong u doof.“ Op 20 april 1971 gaf hij een toespraak tijdens een godsdienstoefening op de Brigham Young Universiteit die hij de titel gaf: „Hij antwoordde niets“. Het thema van deze grote boodschap was dat soms de doeltreffendste vermaningen, de meest overtuigende boodschap, de zoetste klanken, en de doordringendste antwoorden gegeven worden in volslagen stilte. „Dit zijn de momenten,“ zei hij, „dat de gemoedstoestand van de spieren en de gemoedstoestand van de geest het doeltreffendst voor zichzelf kunnen spreken, in stilte.“

Overal waar hij in dienst van de Meester de Kerk bezoekt, houden de heiligen van hem en respecteren zij hem voor de stille vermaning die hij is, voor de hoge moraal en de geestelijke kracht die hij uitstraalt, want hij is de man die van God en zijn medemensen houdt, die zijn plichten in de Kerk voor alle andere dingen plaatst, die goed luistert, weinig spreekt maar veel zegt, de man wiens meest geliefkoosde woorden van troost en raad aan de kinderen van God overal zijn: „Je kunt het doen op de plaats waarop je gesteld bent“, en die voor gezinnen met problemen de boodschap heeft: „wij beginnen dan pas thuis te falen wanneer wij elkaar loslaten“, een man die waardig werd bevonden om een bijzondere getuige te zijn voor Jezus Christus. ○

Er is met recht gezegd: „Er komt een tijd dat de algemene verontreiniging van de maatschappij zo groot wordt, dat de jongeren van de opkomende generatie onder overmatige druk worden gezet en van hen niet gezegd kan worden dat ze een eerlijke kans hebben om te kiezen tussen de weg van het licht en de weg der duisternis.“ (Hugh Nibley, *An approach to the Book of Mormon*, 1957.)

Wij leven in een goddeloze wereld. Nimmer werden, voor zover wij weten, de machten van het kwaad in een dergelijke dodelijke formatie opgesteld. De duivel is goed georganiseerd. Nog nooit in onze tijd had hij zoveel handlangers voor hem werken. Door zijn vele agenten heeft zijn satanische majesteit zijn plan aangekondigd om een hele generatie van onze uitverkoren jonge mensen te vernietigen.

Het bewijsmateriaal van het lafhartige werk van kwade machten wordt steeds duidelijker. Overal zien wij de bedreovende en hartverscheurende resultaten. De door de duivel geïnspireerde destructieve krachten zijn vertegenwoordigd in onze literatuur, in onze kunst, in de films, op de radio, in onze kleding, in onze dansen, op het televisiescherm, en zelfs in onze moderne, zogenaamd populaire muziek. Satan gebruikt velerlei werktuigen om het huisgezin, en in het bijzonder onze jonge mensen, te verzwakken en te vernietigen.

Vandaag blijkt als nooit tevoren, dat de aanval van de satan zich richt op onze jeugd.

Een brief van een bezorgde vader, over de kwade gevolgen van bepaalde populaire muziek, is een van de vele. Ik haal van deze goed ingelichte jeugdonderwijzer aan:

„Muziek creëert sfeer. Sfeer creëert omgeving. Omgeving beïnvloedt gedrag. Wat is de techniek van dit proces?

„Ritme is het meest lichamelijke element in muziek. Het is het enige element in de muziek dat lichaamsbeweging kan veroorzaken zonder dat van het geluid wordt genoten. Een geest die afgestompt is door drugs of alcohol, kan nog op de maat reageren.

„Luidruchtigheid draagt eveneens bij tot het verwarren van de geest. Geluid dat zo versterkt wordt dat het bijna pijn gaat doen, heeft een dermate grote in-

Satans aanval op de jeugd

OUDERLING

EZRA TAFT BENSON

van de Raad der Twaalfen

Toespraak gegeven op de

141ste halfjaar-

lijke algemene conferentie

vloed op het lichaam dat het hogere proces van denken en redeneren erdoor wordt geblokkeerd. (En als men de sterkte van deze verderfelijke muziek vermindert, neemt dat de andere kwade elementen nog niet weg.) „Herhaling tot in het extreme is een andere primitieve „rock“-uitvinding.

„Draaiende swingbewegingen, behorende bij het „rockritme“ zijn van een dergelijke aard dat zelfs zij die rein van handen zijn en zuiver van hart, de insinuaties ervan niet kunnen misverstaan.

„Duisternis (en gedempt licht) is een ander facet van het rockdrama. Het is

een duistere massa die het geweten verdooft in een vermomming van anonimiteit. De identiteit die in het duister verloren gaat, deinst terug voor het normale gevoel van verantwoordelijkheid.

„Stroboscopische verlichting werpt verblindende lichtbundels het donker in en vermindert de weerstand, zoals de lichten bij een derde-graads verhoor of de dwang van de hypnotiseur die uw gedrag onder druk zet. . .

„Het hele psychedelische plan (zo gaat deze vader verder) is een wijd open deur naar drugs, sex, opstandigheid en goddeloosheid. Gecombineerd met de schreeuwende vuiligheden van de teksten heeft deze magnetiserende muziek de vruchten van vuiligheid voortgebracht. Leiders van de rockwereld geven hun degeneratie vlot toe.

„En de meest duivelse misleiding van deze schanddaad is dat het ontkent dat kwaad absoluut is. Onze godsdienst bestaat uit absolute waarden en kan niet verstandelijk beredeneerd

worden tot een relativistische filosofie van de „liberale mormonen“. Wij kunnen gerechtigheid niet zonder gevaar wegedeneren.

„Wat zou misleider kunnen zijn dan te vrezen: indien rockmuziek niet door onze leiders zou worden aangeprezen, zouden wij veel jonge mensen verliezen“. (Muziekcomité van de OOV.) Ook nu verliezen wij ze door de liedjes van de satan, drugs, sex, rellen en afval. Het is goed om aan de historische woorden uit de opvoering van *Mormon Miracle* te denken: „Mormoni wist dat je geen overeenkomst kunt sluiten met het kwaad. Wanneer je dat doet zal het kwaad het altijd winnen“. (Richard Nibley, citaat uit een brief.)

In deze brief geeft een vader, onderwijzer van de jeugd, lid van een muziekcollege, hoewel hij analyseert, uiting aan de bezorgdheid van vele andere ouders en jeugdleiders.

De Kerk moet geen compromis sluiten tussen haar normen en populaire vereisten. Gebruikers van tabak, koffie en alcohol vervreemden immers evenzeer door normen waarmee geen compromis valt te sluiten als de rockdansende minirokjes van vandaag.

Nog nooit heeft de Kerk een fijnere groep jonge mensen gehad. Zij zijn uitverkoren geesten — naar deze aarde gezonden in deze uitdagende en belangrijkste periode van de wereld. Belast met de grote verantwoordelijkheid om het koninkrijk van God op aarde op te bouwen, is het voor hen een ontzagwekkende uitdaging om te tonen wat ze waard zijn.

Deze grote en gewichtige verantwoordelijkheid en uitdaging komen in een zeer moeilijke tijd. Nog nooit waren de machten van het kwaad zo verraderlijk alom verspreid en zo verleidelijk. Het lijkt wel of overal iets aanwezig is dat afbreuk doet en verzwakt, dat alles naar beneden haalt wat mooi, goed en verheffend is — geheel gericht op onze jeugd, terwijl veel ouders zich laten sussen door een vals gevoel van veiligheid, en genieten van hun behaaglijke zelfvoldaanheid. Alles is niet wel in Zion. De geïnspireerde profeten van het Boek van

Mormon zagen deze dag, zoals wachters op een toren, en gaven ernstige waarschuwingen. Ik haal aan:

„Want ziet, te dien dage zal hij [de satan] in het hart der mensenkinderen woeden, en hen tot toorn tegen het goede ophitsen.

„En anderen zal hij bevredigen en in zinnelijke gerustheid doen indommelen, zodat zij zullen zeggen: Alles is wel in Zion; ja, het gaat Zion voorspoedig, alles is wel. En aldus bedriegt de duivel hun ziel, en voert hen bedachtzaam ter helle.

„En ziet, weer anderen verleidt hij, en vertelt hun, dat er geen hel is; en hij zegt tot hen: Ik ben geen duivel, want die bestaat niet — en aldus fluistert hij in hun oren, totdat hij hen in zijn verschrikkelijke ketenen slaat, waaruit geen bevrijding is. . .

„Daarom, wee de onverschillige in Zion!

„Wee hem, die uitroept: Alles is well „Ja, wee hem, die gehoor geeft aan de voorschriften van mensen, en de macht Gods en de gave des Heiligen Geestes verloochent!“ (2 Ne. 28:20-22, 24-26.)

De Heer gaf ons bij monde van een

profeet van onze tijd een belangrijke opdracht:

„Voorwaar zeg ik tot u allen: Sta op, en laat uw licht schijnen, opdat het een banier voor de natiën moge zijn.“ (L. & V. 115:5.)

„Want Zion moet in schoonheid en heiligheid toenemen, haar grenzen moeten worden uitgebreid, haar ringen moeten worden versterkt, ja, voorwaar zeg ik u: Zion moet verrijzen en haar prachtgewaden aantrekken.“ (L. & V. 82:14.)

„Verheft daarom uw hart, en verheugt u, en omgordt uw lendenen en doet Mijn gehele wapenrusting aan, zodat gij de kwade dag kunt weerstaan en, alles gedaan hebbende, staande kunt blijven.“ (L. & V. 27:15.)

Wij houden van de jeugd in de Kerk en wij weten dat de Heer van ze houdt. Er is niets dat de Kerk niet zou willen doen dat goed is, om onze jonge mensen te helpen — ze te redden. Zij zijn onze toekomst. Wij hebben vertrouwen in ze. Wij willen dat ze gelukkig zijn. Wij willen dat ze succes hebben op het gebied dat ze kozen. Wij willen dat ze verhoogd zullen worden in het celestiale koninkrijk.

Wij zeggen tegen ze, jullie zijn eeuwig wezens. Het leven is eeuwig. Jullie kunt niet het verkeerde doen en dan het gevoel hebben dat je het goede doet. Het loont om een goed, gezond en vreugdevol leven te leiden. Leef zodanig dat je geen ernstige wroeging hebt en geen verdriet. Leef zodanig dat je boven die ongeziene macht staat en hem verslaat, zonder deze macht kan geen man of vrouw zijn uiterste best doen.

Het is noodzakelijk dat er tegenstelling is in alle dingen. De vrije keuze is een door God gegeven eeuwig beginsel. Onze opdracht is om aan de striken en hinderlagen van de satan te ontkomen door de Heer te volgen. Dat is geen gemakkelijke opdracht.

Wanneer wij het leven als een laboratorium benutten, kunnen wij het leven van anderen observeren en bestuderen, zoals wij dat door een microscoop kunnen doen. Observeren dat de man die God volgt een gelukkig mens is. De hedonist, die verkondigt: „Doewaar je zin in hebt,” en die leeft voor zondig zogenaamd genoeg, is nooit gelukkig. Achter zijn masker van spottende vrolijkheid schuilt de onvermijdelijke tragedie van de eeuwige dood. Opgejaagd door zijn zwarte schaduw verkwanselt hij het nuttige gelukkige leven voor de troosteloosheid van drugs, alcohol, sex en rock.

Wanneer wij de methoden van satan bestuderen maakt dit ons werkzaam voor zijn verleidingen. Door zijn sluwheid weet hij waar en hoe hij moet toeslaan. Het is tijdens hun jeugd dat zijn slachtoffers het meest kwetsbaar zijn. De jeugd is de lente van het leven, als alle dingen nieuw zijn. De jeugd heeft de geest van avontuur en ontdekken. Het is de tijd dat het lichaam ontluikt, wanneer het lichaam de kracht en goede gezondheid bereikt die misschien de waarschuwing voor onthouding veracht. De jeugd is een tijd van tijdeloosheid, waarin de horizon van de leeftijd dikwijls te ver verwijderd lijkt om hem op te merken. Daardoor vergeet de generatie van nu dat het heden spoedig het verleden zal zijn dat eruit kan zien als een versplid leven of een werkzaam leven.

Dit zijn tijdens de jeugd de ingrediënten die het plan van satan „speel nu en betaal later” zo onweerstaanbaar maken. Ja, de duivel gebruikt velelei werktuigen.

„Een toestand van verwarring is een omgeving waar de satan doeltreffend kan werken. Er is heden veel verwarring. Hij gebruikt vele methoden om haar te creëren. Een ervan is het verdraaien van definities. Om een ervaring met drugs te omschrijven gebruikt hij de uitdrukking „geestverruimend” in plaats van de nauwkeuriger omschrijving „realiteitsvernauwend”.

„Vrijheid, een woord met edele traditie, is een graag gebruikte uitdrukking om de zaak te vertroebelen. Relletjes, bomaanslagen, brandstichting en doodslag worden uitgevoerd in naam van de vrijheid. Vuile taal stelt de vrijheid van meningsuiting op de proef. Pornografie, drugs en immoraliteit maken er aanspraak op dat zij manifestaties van persoonlijke vrijheid zijn, tezamen met minirokjes en naaktheid. Losbandigheid en anarchie zijn de producten van deze valse vrijheid.

„Over de definitie van het woord pornografie bestaat grote verwarring. Een kind weet wat het betekent, toch kunnen sommige van de zogenaamde grote rechtsgeleerden van onze tijd het niet definiëren.

„Tolerantie is een zeer gewaardeerd woord in dienst van de satan. Alexander Pope¹ waarschuwde 200 jaar geleden:

„Verdorvenheid is een monster met zo'n beangstigend voorkomen

Dat het zien ervan alleen al haat opwekt;

Maar als wij haar vaak zien, en vertrouwd raken met haar gezicht,

Verdragen wij haar eerst, dan hebben wij medelijden (met haar), en ten slotte omhelzen wij haar.”

„Verhandeling over de mens”

„Spot doet het goed in samenwerking met verwarring. Om de jeugd in verwarring te brengen in de jaren dat zij zoekende is, verdedigt de cynische mens zijn degeneratie door zijn critici te bespotten met verwarrende beeldspraak.

Op deze wijze bespotten kan tot gevolg hebben dat er gemakkelijk wordt gelachen en er opnieuw wordt verzekerd dat alles wel is in Zion, maar het is verduveld oneerlijk.

„De relativiteitsfilosofie valt de eeuwige beginselen van waarheid aan. De relativist zegt: „Indien iemand vindt dat in een populair liedje vuile dingen gesuggereerd worden, komt dat omdat hij vuile gedachten heeft”. De logica van deze filosofie ligt in de drogreden in het woord suggereren. Veel lyrische gedichten suggereren geen vuiligheid. Het wordt erin verkondigd!

„Indien er twijfel bestaat over het verraderlijke kwaad van rock, kunt u het aan zijn vruchten beoordelen. De goed gepubliceerde perversies van hen die het beoefenen alleen al zijn voldoende om haar invloed te veroordelen. Het uiteindelijke doel ervan is dat modeverschijnsel, het gigantische rockfestival. Daar deze ziekelijke feesten in de honderden lopen, besmetten zij honderdduizenden van de jeugd. En waar is tegenwoordig nog een rockfestival dat niet tevens een drugfestival is, een sex-festival en een protest-festival?” (Richard Nibley.)

De Geest des Heren zegent wat opbouwend is en de mens tot Christus brengt. Zou Zijn Geest deze rottende festivals van menselijke ontaarding waar men zich volstopt met LSD, marihuana en dergelijke, met Zijn tegenwoordigheid zegenen? Zou hij verheugd zijn over het vulgaire vertonen van onbeschaamde naaktheid en zedeloosheid? De taal van het rockfestival is dikwijls onzedelijk. De muziek ervan die het gevoel afstompt door het lawaai van primitief heidendom, verheerlijkt het lichaam en verlaagt de geest.

In de lange loopbaan van de menselijke geschiedenis behoren deze rockfestivals tot de grootste successen van de satan. De legendarische orgiën van de Grieken en de Romeinen vallen in het niet bij de kolossale onzedelijkheid die in deze poel van drugverslaving, immoraliteit, rebelle en zedeloze liederen en muziek wordt gevonden. Het befaamde Woodstock-festival was een

overduidelijke uiting van een kennelijk zieke natie. Toch werden lugubere films en de rockplaten van de weergaloze vuilheid ervan ook goed verkocht hier in Salt Lake City.

De Heer zegt: „Want Mijn ziel schept behagen in het gezang des harten; ja, het gezang der rechtvaardigen is een gebed tot Mij . . .” (L. & V. 25:12.)

Het behaagde de Heer wat wij in III Nephi in het prachtige Boek van Mormon lezen: „En zij begonnen allen als met één stem te zingen, en hun God te prijzen . . .” (III Ne. 4:31.) Het behaagde de Satan toen Lehi's kinderen en de „zoons van Ismäel en ook hun vrouwen pret maakten, zodat zij begonnen te dansen en te zingen en ruwe taal te spreken . . .” (I Ne. 18:9.)

En nu wijst een muzikexpert op „een nieuwe richting in de rock-drug-cultuur die door vele predikanten en de muziekindustrie wordt begroet als de zon die doorbreekt van achter de wolken. Religieuze rock wordt steeds populairder. De groeiende weerstand tegen het rock-drug-tonsel wordt door deze gezondlijkende afwijking van de nieuwe moraal die thans plaats vindt, afgeleid. Maar een overzicht van de religieuze rock-materie onthult een verraderlijk vermomde antichrist. Door de geopenbaarde godsdienst te reduceren tot mythologie, hult rock zich in de mantel der gerechtigheid terwijl het de werkelijkheid van de zonde verwerpt. Zonder zonde kan de nieuwe moraal met zijn goddeloze zwelgpartijen voortgaan, onder de valse schijn van een religieuze dekmantel. Door de rollen van Jezus en Judas te verwisselen, voldoet een bepaald vlot verkocht album volkomen aan de waarschuwing van Jesaja [5:20]: „Wee degenen, die het kwade goed heten, en het goede kwaad; die duisternis tot licht stellen, en het licht tot duisternis.” (Richard Nibley.)

Geen wonder dat de leiders van de Kerk zich gedwongen voelden zich tegen deze heiligschennende, afvallige misleiding uit te spreken door deze goddeloosheid in een speciaal artikel in het Priesterschapsbulletin van augustus 1971 onder de aandacht van de leden van de Kerk te brengen.

Ja, wij leven in de beste aller tijden, waarin het herstelde Evangelie van Jezus Christus hoop geeft aan de gehele wereld. En in de slechtste aller tijden, want satan raast en tiert. Met meedogenloze kracht stort hij zich op de oogst.

Hoe kunnen wij zijn oogmerken vrijdelen? De OOV-leuze van verleden jaar wijst aan in welke richting we het zoeken moeten. Deze, het dertiende Artikel des Geloofs van de Kerk, bevat namelijk het benodigde medicijn: „Indien er iets deugdelijk, liefelijk, goed of prijzenswaardig is, streven wij hiernaar.”

Maar streven wij er werkelijk naar? Ergens naar streven vereist inspanning.

Op de platenrekken die onze jonge mensen wenken met hun kleurige en vaak schunnige hoezen komen vele virtueuze, lieflijke meesterwerken voor, die men „vercommercialiseerd” heeft gespeeld en opgenomen.

Door zijn middelmatigheid alleen heeft het meeste uit het muziekrepertoire van de wereld aantrekkingskracht voor de TV of de radio. Liefelijk is geen geschikt bijvoeglijk naamwoord om de meeste radio- en TV-producten te omschrijven. De scheppers van deze muzikale wonderen werden door de Heer geïnspireerd. Maar toen hun uitstekende werken bekend werden in de wereld, begonnen de machten der duisternis ze te exploiteren voor hun afbrekend werk. Bij elk medium — grammofoon, film, radio en televisie — is de tendens naar het tenietdoen van de bedoeling van de uitvinder gemakkelijk op te sporen.

Mag ik van een musicus die jarenlang de invloed die muziek op het gedrag uitoefent heeft bestudeerd, het volgende aanhalen:

„Satan weet dat muziek het tovermiddel bezit dat het wilde beest kalmeert of opwekt. Dat muziek de macht heeft om sfeer te creëren was reeds bekend voor Hollywood begon. Sfeer creëert een omgeving, een omgeving beïnvloedt het gedrag — het gedrag van Babylon of het gedrag van een Henoch.

„Ouders die walgen van de radio en

de grammofoonplaten, omdat die psychedelische opstandigheid weer-galmen, doen er goed aan om hun eigen platencollectie te inventariseren voordat ze gaan klagen. Indien hij klein, ongevarieerd en ongebruikt is, ligt de schuld bij de ouders. Het zaad van de cultuur kan het beste gezaaid worden in de vruchtbare grond van de imitatie-drang van het jonge kind. Geen enkele hoeveelheid kritiek in de tiener-jaren kan de eerste jaren van voorbeeld, welke verloren gingen, vervangen. Een ouder die zijn kans voorbij laat gaan om zich voor te doen als een held, laat een plaats open voor een tiener-held.”

De meeste helden die tegenwoordig worden aanbeden, zijn niet langer edel, talentvol, nederig of rechtvaardig. Uit de verslagen in boeken, tijdschriften en kranten — vooral in de jeugdrubrieken — vernemen wij dat zij ontuchtig, vuil, immoreel, hebzuchtig, en in enkele gevallen zelfs misdadig zijn. Wij zijn hier om deze levenswijze, die aan onze jonge mensen voorgeschoteld wordt door hun gevierde leeftijdsgenoten, te voorkomen. Om de verering van de jeugd voor deze voorbeelden van zondig leven om te buigen, moeten wij daar vroeg mee beginnen. De zorg voor en de opvoeding van de kinderen moet evenveel bezorgdheid voor hun gevoelsleven als voor hun lichamelijk, geestelijk en verstandelijk leven omvatten.

Het is voor jonge mensen nog nooit zo moeilijk geweest als thans om in de wereld te zijn maar niet van de wereld. Maar deze last moet met de ouders gedeeld worden. De gezinsavond is een belangrijke barrière tegen het werk van de satan. Het programma van de OOV moet onze jeugd beschermen tegen kwade invloeden en dient een leegte op te vullen die ontstaat door het verwerpen van de verlokkingen der wereld. En, natuurlijk, een groot wondermiddel voor alle problemen en persoonlijke twijfels: gebed — persoonlijk en gezinsgebed, 's avonds en 's morgens.

De kritische en klagende volwassene zal minder bereiken dan de geïnteres-

(wordt vervolgd op blz. 238)

Lieve Vader

DOOR RICHARD L. EVANS

Het leven verloopt in fasen, vanaf de onschuld en het oprechte vertrouwen van een kind gaat het naar een hand die wij in de onze houden, een jongen die naast ons loopt. Met de tijd verandert ook het toneel van het leven — soms wordt het rusteloos, misschien zelfs wat onverschilling. De jaargetijden verstrijken — soms gepaard gaande met koppigheid en zelfbewustheid en soms raken wij verwijderd van onze ouders. En dan weer terug, want in de loop der jaren wordt een mens milder en volwassener — vol hoop en nederig wenden wij ons weer dankbaar tot degenen die ons voor zoveel dingen zouden hebben behoeft als wij maar eerder geleerd hadden hun daarvoor de kans te geven. Enige jaren geleden schreef Frank Crane¹ enkele regels over dit gevoelige, diepgaande onderwerp, en daaruit wil ik enkele zinnen aanhalen:

Lieve Vader,

Ik schrijf u dit, hoewel u nu al dertig jaar geleden overleden bent. Ik vind dat ik u een paar dingen moet zeggen . . . dingen die ik niet wist toen ik in uw gezin nog een kind was. Pas nu, nadat ik lange, harde leerjaren heb doorgemaakt, nu pas, nu mijn eigen haar grijs is, begrijp ik wat er in u moet zijn omgegaan. Ik moet een bezoeking voor u zijn geweest. Ik geloofde dat ik het allemaal wel wist. Bovenal wil ik mijn ergste zonde voor u belijden. Dat was het feit dat ik het gevoel had dat u mij niet begreep. Nu ik er achteraf weer over nadenk, weet ik dat u mij wel begreep. U begreep mij beter dan ik mezelf begreep. En wat had u een geduld! Ik zie nu in hoe aandoenlijk uw pogingen waren om de afstand tussen ons te overbruggen. Waardoor hield ik me op een afstand? Ik weet het niet. Maar het is tragisch dat er een muur oprijst tussen een jongen en zijn vader.

Ik zou wel willen dat u nu hier was, tegenover me aan tafel, een uurtje maar, zodat ik u kon vertellen dat er nu helemaal geen muur meer is. Ik begrijp u nu, Vader, en ik hou van u, en ik zou wel willen dat ik terug kon gaan om weer uw jongen te zijn.

Ach, het zal niet zo lang meer duren, Vader, voor ik ook daar ben, en ik geloof dat u de eerste zult zijn die me bij de hand zal nemen om me te helpen. Ik weet dat een van de waardevolste, kostbaarste dingen op aarde een van de dingen is die het slechtste begrepen worden: de machtige liefde en tederheid en het grote verlangen om te kunnen helpen die een vader voor zijn zoon voelt. Want nu heb ik zelf een zoon. Hoor mij, Vader, hoog daarboven, in de verre stilte, en geloof mij.

○

¹ Dr. Frank Crane: *Essays van vier minuten: Vader.*

„Het gesproken woord“ van Temple square, uitgezonden via KSL en het Columbia Broadcasting System op 20 juni 1971.

Illustratie van Keith Montague.

Kort verhaal

„O, grote goedheid,
ik hoor nu op een vergadering te zijn!”

De onuitgesproken woorden

Layna Cahone rende met kleine sprongetjes de stenen stoep voor het huis op en vloog de huiskamer binnen. „Pa,” riep ze, „bent u al thuis?”

„In de keuken.”

Ze ging in de deuropening van de keuken staan. Haar vader stond bij het fornuis in een pannetje te roeren. „Ik wist wel dat je het weer te druk zou hebben om het avondeten klaar te maken,” zei hij, „dus heb ik maar een blik soep open gemaakt.”

Layna voelde haar geweten knagen: dat was haar schuld. Ze had gedacht dat het reuze leuk zou zijn om alleen met haar vader thuis te zijn. Charles was in dienst en moeder was Anne gaan helpen, want die kreeg haar eerste kindje. Layna had beloofd dat zij zou zorgen dat haar vader goed te eten zou krijgen en dat ze voor zijn kleren zou zorgen, maar nu besepte ze dat ze zich er erg gemakkelijk af had gemaakt.

„Het spijt me dat ik niet eerder thuis was, Pa,” zei ze tegen hem, „maar ik zat met Debbie te praten en ik heb geen moment meer aan de tijd gedacht. Wilt u geroosterd brood bij de soep?”

„Het geeft niet, meisje. Maar het zou wel fijn zijn als je...”

„O, grote goedheid,” riep ze, „is het al zo laat?! Ik hoor nu op een vergadering te zijn — feestcommissie voor het bal. Als ik vlug ben kan ik nog net de bus halen.” Toen ze naar buiten rende bedacht Layna even dat haar vader een ontzettend vermoeiende dag achter de rug moest hebben. De rimpels om zijn mond leken dieper dan gewoonlijk, en zijn huid was zo grijs.

Een ogenblik stond Layna stil, met haar hand op het tuinhekje. Ja, eigenlijk moest ze toch terug gaan om tenminste te zorgen dat hij iets toe kreeg; maar toen dacht ze weer aan de verwarde toestand in de aula op school — die versiering waarvan de helft nog niet hing, nog steeds niet besloten welke muziek er gedraaid zou worden — en ze deed het hekje dicht en liep naar de bushalte.

Het was al donker toen ze weer thuis kwam. Alle ramen waren onverlicht. Layna vroeg zich af waar haar vader heen zou zijn gegaan en ze knipte het licht in de keuken aan. Daar stond zijn soep op de keukentafel — onaan-geroerd. Er ging een koude rilling door haar heen.

„Pa?” Ze knipte in de huiskamer een lamp aan. Haar vader lag op de bank. Zijn tot vuisten gebalde handen lagen op zijn borst en hij had zijn ogen dicht. Layna rende naar hem toe, boog zich over hem heen en besefte meteen dat hij wanhopig worstelde om adem te krijgen.

„O, pappie,” riep ze, „wat is er? Wat is er aan de hand?” Zijn ogen gingen open. „Hart,” hijgde hij schor. „Dok-ter —”

Met een paar stappen was Layna bij de telefoon, dankbaar dat de telefoonnummers voor noodgevallen op een lijstje stonden, want haar handen trilden zo hevig dat ze slechts met veel moeite het nummer van de huisarts kon draaien. Ze fluisterde een dankgebed toen dokter Shannon zelf aan de lijn kwam en haar zei: „Over een paar minuten is er een ambulance bij jullie. Ik wacht wel in het ziekenhuis.” Maar ondanks het feit dat ze wist dat het niet langer dan een kwartier had geduurd voor zij en haar vader in vlie-gende vaart op weg waren naar het ziekenhuis, kwam Layna tot het besef dat wachten beangstigend lang kan duren. Ze keek naar haar vader, die half buiten bewustzijn op de brancard lag, en ze zei keer op keer tegen zichzelf: „Ik zou me geen raad weten als mijn vader zou sterven.” Wat was het leven nog zonder de goede, rustige man die haar elke dag van haar leven had bijgestaan? Ze wist dat een wereld zonder hem niet alleen leeg, maar ook angst-aanjagend zou zijn.

In het ziekenhuis werd haar vader een lange, drukke gang door gereden. Toen zij hem niet meer kon zien, bleef Layna daar staan; ze wist niet wat ze doen moest, tot een verpleegster haar kwam vragen of ze haar vader bij de receptie wilde laten inschrijven.

De receptioniste vroeg haar: „Is uw vader verzekerd?” en Layna herinnerde zich dat hij altijd een kaart in zijn portefeuille had.

„Ik zal de zaalknecht vragen die even voor u te halen,” zei de receptioniste.

De aanblik van de portefeuille, die haar even later door een jongeman in een witte jas werd overhandigd, deed Layna ten volle de ernst van haar vaders toestand beseffen. Ze pakte de portefeuille aan, voelde hoe zacht het leer was geworden door het gebruik, en nadat ze de recep-tioniste de nodige inlichtingen had gegeven ging zij haar moeder oppellen. Deze verzekerde haar dat ze de vol-gende morgen thuis zou zijn. Daarna ging ze in de wacht-kamer zitten, en ze klemde de portefeuille vast alsof iets dat van hem was haar kon troosten.

Ze dacht eraan hoeveel belangrijker dingen er in die porte-feuille zaten, en Layna herinnerde zich dat haar vader al een poosje steeds een foto bij zich had gehad — een kiekje van haar, Charles en Anne, dat die zomer in de bergen was gemaakt. Ze vroeg zich af of die foto er nog

steeds in zat en maakte de portefeuille open. Er viel een klein opgevooven stukje papier uit.

Verstrooid vouwde ze het open. Toen ze het korte stukje las, besefte ze met een schok hoezeer ze gefaald had. Ze wist dat dit een ingezonden stuk was dat zij zelf een week eerder in de krant had zien staan, een brief die haar had ontroerd; haar vader had hem ook gezien en uitge-knipt.

Ze las het knipsel nog een keer door: „Ik ben nu bijna vijfenvijftig jaar oud en ik heb altijd hard gewerkt om mijn gezin te onderhouden. Mijn kinderen hebben alles wat ze nodig hebben. Waarom kunnen zij mij niet zien als iemand die van hen houdt en die hun genegenheid nodig heeft? Ik zou elke cent die ik heb ervoor willen geven als mijn zoon of één van mijn dochters alleen maar mijn hand zou nemen en zou zeggen: „Pap, ik hou van je.”

Zorgvuldig vouwde Layna het knipsel weer op, terwijl de tranen haar over de wangen liepen. O, pappie, dacht ze, *sterf alsjeblieft niet. Ik wil de kans hebben om je te zeggen wat ik in mijn onverschilligheid al die jaren niet heb ge-zegd.*

De uren kropen voorbij. Layna rustte wat uit met haar ogen dicht, en ze herinnerde zich allerlei kleine dingen van haar vader, zoals die dag toen ze nog niet zo lang op school zat. Zij had geklaagd omdat hij in zijn verstrooid-heid te grote stappen nam, en bedacht hoe hij toen glim-lachend zijn stappen aan die van haar had aangepast. Ze dacht aan een van haar verjaardagen; toen hij die dag van zijn werk kwam zag hij er wat schaapachtig uit, want de speelgoedtigger die hij voor haar had gekocht was te groot om in te pakken.

Ze herinnerde zich ook grote dingen, zoals toen ze aan haar blindedarm was geopereerd en ze haar vader aan haar bed zag zitten toen ze weer bijkwam. Ze had meteen geweten dat alles met haar in orde zou komen. Ze dacht aan de keer dat ze uit was gegaan en hoe hij toen tegen haar had gezegd: „Ik weet dat we je kunnen vertrouwen.” Op dat moment kwam dokter Shannon de wachtkamer in. Layna sprong op en rende naar hem toe. Hij legde zijn hand op haar arm.

„Het is in orde, Layna,” stelde hij haar gerust. „Je vader is nu aan het rusten.”

Bevend haalde Layna diep adem en vroeg: „Mag ik naar hem toe?”

De dokter knikte. „Ja hoor; maar niet te lang.”

Langzaam, bijna verlegen, ging Layna de kamer binnen; haar vader lag op een hoog, smal bed. Wat vreemd, dacht ze, hem daar zo rustig te zien liggen, die grote man die altijd druk in de weer was, altijd overal belangstelling voor had. Zijn gezicht was bleek, maar de bezorgde rimpels op zijn voorhoofd leken weggetrokken te zijn, zijn ogen ston-den rustig.

Layna schoof een stoel vlak bij het bed en ging zitten. Ze keek haar vader aan en glimlachte, en ze legde haar han-den over zijn sterke, grote werkhanden heen.

„Pappie,” zei ze zacht, „ik hou van u.”

○

ONS RINGPRESIDENTSCHAP

Het ringpresidentschap van de Ring Holland werd door ouderling Marion G. Romney van de Raad der Twaalven gereorganiseerd en in zijn huidige samenstelling geroepen. Het is sinds 5 september 1971 in functie.

Op de foto zien wij van links naar rechts:

president C. van der Put, eerste raadgever, gehuwd, 5 kinderen, 54 jaar; president C. de Bruijn, ringpresident, gehuwd, 4 kinderen, 40 jaar; broeder H. Vernes, ringsecretaris, gehuwd, 2 kinderen, 34 jaar; president Ch. D. Sigmond, tweede raadgever, gehuwd, 2 kinderen, 42 jaar.

President de Bruijn is voorheen onder meer tweede raadgever van het (vorige) ringpresidentschap geweest, lid van de hoge raad van de Ring Holland en superintendent van de OOVJM op ringniveau.

President van der Put is voorheen onder meer bisschop van de wijk Den Haag, lid van de hoge raad en ringsecretaris geweest.

President Sigmond is voorheen onder meer lid van de hoge raad geweest en bisschop van de wijk Rotterdam-Noord.

Vreugde in de Schriften

DOOR ELAINE CANNON

Er zijn bijbelvaste mensen die bij de geringste aanleiding de Schriften met het grootste gemak en ook uitvoerig kunnen aanhalen. Zij kennen ieder hoofdstuk en vers, en ook in de toepassing van het woord van God leggen zij een grote wijsheid aan de dag.

De meesten van ons hebben hulp nodig om er achter te komen welke beginselen van onze hemelse Vader betrekking hebben op bepaalde situaties. Wij kunnen niet meteen teruggrijpen op raadgevingen die ons de leiding of het antwoord geven bij onze problemen. Wij zouden Zijn gebod of Zijn woord graag opvolgen wanneer wij op een tweesprong staan, indien wij ons maar konden herinneren wat de Heer daarover heeft gezegd. Te dikwijls steunen wij op eigen inzicht in plaats van op het woord Gods.

Daar wij geloven in een liefhebbende, zorgvolle God Wiens wijsheid de onze verre overtreft, is het wel zo goed om enkele van Zijn raadgevingen aan ons aangaande uiterst belangrijke levenskwesties te bekijken.

Leiding

„En indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begere, Die een iegelijk mildelijk geeft, en niet verwijt; en zij zal hem gegeven worden.” (Jakobus 1:5)

Indien u wijsheid ontbreekt, voor een of andere beslissing staat, met een probleem rondloopt, of leiding behoeft, waar zou u beter hulp kunnen vinden dan bij God, zeggen de Schriften. Hij kent de antwoorden. Zijn wil is u tot zegen.

Succes

„Houdt op ledig te gaan: Houdt op onrein te zijn; houdt op bij elkander fouten te zoeken; houdt op langer te slapen dan nodig is; gaat vroeg naar bed, opdat gij niet vermoeid zijt; staat vroeg op, opdat uw lichaam en uw geest mogen worden versterkt” (L.&V. 88:124.)

Dat klinkt of het voor tieners in het bijzonder geschreven is! Maar indien u die raad opvolgt en die belofte voor ogen houdt, dan is u verzekerd van uw succes: „... indien gij dus Zijn geboden onderhoudt, zegent Hij u en maakt u voorspoedig.” (Mosiah 2:22.)

Volharding

„Maar gezegend zijn zij, die getrouw zijn en volharden, hetzij gedurende het leven hetzij in de dood, want zij zullen het eeuwige leven beërven.” (L. & V. 50:5.)

U zult de vrees of de last van militaire dienst kunnen verdragen, de sterkste verleiding kunnen weerstaan en een groot geduld kunnen uitoefenen, indien u uw geest en uw hart richt op de uiteindelijke vreugde van het eeuwige leven. En dat betekent in de tegenwoordigheid van onze hemelse Vader verblijven Die volmaakt is in Zijn liefde en goedertierenheid en vergevsgeduld en begrip.

Mutaties Algemene Autoriteiten

Onder de Algemene Autoriteiten die werden ondersteund tijdens de openingszitting van de 142ste Jaarlijkse Algemene conferentie, die op 6 april in de Tabernakel te Salt Lake City werd gehouden, waren twee nieuwe assistenten van de Twaalven en een nieuwe Presiderende Bisschop.

Tot assistent van de Twaalven werden benoemd presiderend bisschop John H. Vandenberg en zijn eerste raadgever, bisschop Robert L. Simpson. Hiermee komt het aantal assistenten van de Twaalven op vijftien.

Presiderend bisschop is nu Victor L. Brown, die sinds oktober 1961 tweede raadgever van bisschop Vandenberg was.

Benoemd tot raadgever van bisschop Brown zijn H. Burke Peterson uit Phoenix (Arizona), regionaal vertegenwoordiger van de Twaalven, en Vaughn J. Featherstone, president van de ring Boise Noord (Idaho). Bisschop Featherstone was vroeger lid van het Algemeen Zendingcomité van de Priesterschap.

De nieuwe functie van ouderling Vandenberg behelst de algehele leiding van een nieuw kerkelijk bureau, dat een overkoepelend orgaan is voor de coördinatie van de Kerkbouw, het Onder-

houdsbureau van het Kantoor van de Presiderende Bisschop en het Bureau voor Onroerende Goederen.

Bovendien zal hij een belangrijke rol spelen bij het leiden van diverse boerdorijen van de Kerk.

Ouderling Simpson volgt ouderling Marvin J. Ashton van de Raad der Twaalven op als algemeen directeur van de Afdeling Maatschappelijk Dienstbetoon. Ouderling Ashton wordt raadgever van deze afdeling, in welke functie hij ouderling Marion G. Romney van de Raad der Twaalven opvolgt.

De twee nieuwe leden van de Presiderende Bisschop zijn niet alleen ervaren kerkelijke leiders, maar tevens mensen die in het beroeps- en zakenleven een vooraanstaande plaats innemen.

Bisschop Peterson (48 jaar) is een vooraanstaand civiel ingenieur en vennoot in de Engineering Corporation of America, belast met Arizona, Colorado en Utah.

Bisschop Featherstone (41 jaar) is bedrijfsleider van een verkooporganisatie voor agrarische produkten, en binnenkort wordt hij hoofd van de bedrijfsop-leidingen van Albertson, Inc., een organisatie van supermarkten in het westen van de Verenigde Staten van Amerika.

Handtekeningen verzamelen

Het komt in de Kerk steeds vaker voor dat de leden aan de algemene autoriteiten om handtekeningen vragen, wanneer dezen de ringen en zendingen bezoeken. In enkele gevallen is tot een wedstrijd uitgegroeid, wie de meeste handtekeningen in zijn zangboek kan verzamelen, of zelfs in standaardwerken van de Kerk.

Wanneer aan het einde van de vergadering de handtekeningenjagers op komen zetten ontstaat er verwarring, zodat het de algemene autoriteiten moeilijk gaat vallen om nog mensen te begroeten.

Bovendien wordt hierdoor enigszins de indruk gevestigd dat deze broeders beroemdheden zijn, hetgeen niet in overeenstemming is met de heilige roeping die hun op de schouders is gelegd. Aan de leden wordt vriendelijk verzocht geen handtekeningen te vragen.

De algemene autoriteiten zijn dankbaar voor de gelegenheid die zij hebben om de leden van de Kerk de hand te schudden. Het is het meest in stijl met de wijze waarop kerkelijke vergaderingen gehouden worden en wij de Here dienen, als onze leiders de leden kunnen begroeten en geen handtekeningen zetten. Dus: geen *handtekening* maar een *handdruk*!

KERKELIJK VERTAALBUREAU

Biltstraat 153, Utrecht

Op ons kantoor is plaats voor twee

medewerkers

Eerste vereisten zijn typevaardigheid, dienstvaardigheid en zeer goede bekendheid met het Nederlands.

Met vakantieafspraken wordt rekening gehouden.

Bel (030) 318950 of schrijf.

GEBEURTENISSEN IN DE NEDERLANDSE ZENDING EN DE RING HOLLAND

GEDOOPT IN DE RING HOLLAND

Den Haag

de Vries, Klaas M., 16 maart 1972

Brouwers, Silvia, 16 maart 1972

GEZEGEND

Den Haag

van Schaik, Mathieu Ph., 6 februari 1972

de Vries, Jacqueline, 5 maart 1972

de Vries, Edwin A., 5 maart 1972

de Vries, Vincent G. E., 5 maart 1972

VERHOOGING EN ORDENING IN HET PRIESTERSCHAP

Den Haag

Houterman, Johannes W., priester, 5 maart 1972

Mulder, Joop, priester, 5 maart 1972

van Oudheusden, Franklin D., priester, 5 maart 1972

Werp uw brood uit

DOOR RICHARD H. CRACROFT

Het was tijd om mijn zending te beëindigen. De laatste week was aanbroken en het presidentschap van de gemeente Baden in Zwitserland had mij van mijn zending ontslagen; ik zou mijn laatste week doorbrengen op het zendingshoofdkantoor in Basel.

Met verlangen keek ik uit naar het begin van mijn reis naar huis, want hoewel ik hard had gewerkt en een geslaagde zendingsreis had volbracht — een gedenkwaardige zending — keek ik met groot verlangen uit naar de vreugde die ik zou smaken bij het weerzien van mijn ouders. De Heer had hen rijk gezegend met welvaart, gezondheid en kracht. Ik was trots op de manier waarop Ma de zware last was blijven dragen, d'e haar op de schouders werd gelegd toen Pa in 1951 plotseling blind werd. Pa had zich op wonderbaarlijke wijze aangepast, en ondanks een depressieve periode af en toe, was hij er geestelijk weer bijna helemaal bovenop gekomen. Voor de buitenwereld was hij althans weer de oude Ralph Cracroft. Maar al gauw werd hij nog geweldig, want oog in oog staand met een enorme handicap, had hij de wereld een glimlachend gezicht gestoond, had zichzelf geheel gerehabiliteerd, en hij was de Kerk net zo goed blijven dienen als voorheen. Ik was trots op hen allebei en ik verlangde ernaar hen weer te zien. Die laatste week zou ik op het zendingshoofdkantoor verblijven om hier en daar karweitjes op de knappen, maar ook om een pas gearriveerde groep zendelingen les te geven en hen te helpen zich vertrouwd te maken met hun nieuwe opdracht.

Ik herinner me nu nog maar één van die jongens. Die morgen waren we de trappen naar de hoogste etage van het zendingshoofdkantoor opgegaan, waar ik hem moest interviewen en onderwijzen. In het uur dat wij samen waren bekende hij me dat hij aanvankelijk niet zo en-

thousiast was geweest over het op zending gaan; hij was zelfs in eerste instantie niet op de oproep ingegaan. Hij had met innerlijke onrust te kampen gehad, en hij wist niet of hij de kracht zou hebben om een zending te volbrengen, zijn meisje achter te laten en zijn studie zo lang uit te stellen.

Het was voor hem een donkere tijd geweest, zoals dat wel meer gaat met een jongeman die bang is de banden die hem vasthouden te verbreken — maar ze toch wil verbreken — wetend dat niets ooit weer hetzelfde zal zijn, wetend dat hij zich twee jaar lang voor een dienst zal moeten inzetten. En een zending is geen beschermde werkplaats; het is een slagveld, en men moet verwachten dat er enkele slachtoffers zullen vallen. Maar de overwinningen zijn prachtig.

Ik wist dit, want ik had hetzelfde doorgemaakt, en ik voelde met hem mee. Ik vroeg wat hem van gedachten had doen veranderen, want hier was hij nu als geordend zendeling bij mij in Basel. „Het was een vreemde ervaring,” herinnerde hij zich. Verscheurd door innerlijke onrust, twijfelend over zijn toekomst, was hij enkele maanden geleden in de wijk van een vriend naar een vergadering gegaan. Het was een gewone vergadering geweest, tot er een man met een vaste en levendige stem opstond om te gaan spreken, een man die als volwassene door blindheid was getroffen. Deze man herinnerde zich hoe de Heer hem had gezegend met een diepere kijk op de waarheden van het leven; hoe zijn ziel werkelijk was gaan zien, hoe hij, met zijn handicap, die de meeste mensen zien als de grootste handicap, zijn God kon loven vanwege de rijkste zegen die een mens kan ontvangen. De blinde man vertelde hoe hij de Heer zijn hele leven lang had gediend, en hoe de Heer hem nu onmetelijk zeggende met talrijke kansen.

De nieuwe zendeling pauseerde even, zichtbaar ontroerd. Deze man, vervolgd hij, had hem geïnspireerd, en hij had zich afgevraagd: „Als zo'n man, van wie de Heer een zo kostbaar geschenk als het gezicht heeft weggenomen, God kan loven vanwege Zijn zegeningen en kan getuigen van Gods goedheid, wie ben ik dan dat ik het werk des Heren mijn zwakke gaven onthoud?” Op dat ogenblik besloot hij gehoor te geven aan de oproep waarop hij eerst afwijzend had gereageerd. Hij ging naar huis en belde zijn bisschop op om hem te vertellen dat hij van gedachten veranderd was.

„Hoe heette die man?” vroeg ik.

„Dat weet ik niet,” antwoordde hij.

„Ik wel,” glimlachte ik met wazige ogen. „Ik wel.”

